

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoPr/4/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3716205165
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3716205165.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobkyne Y.. E. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXXX/XX, T., právne zastúpenej Advokát Ivor, s.r.o., so sídlom Mojzírova 1161/6, Púchov, IČO: 44578946, proti žalovanému Obec Streženice, Školská 152, Streženice, IČO: 00692336, právne zastúpenému ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA ŠTRBÁŇ, s.r.o., Dvory 1932, Púchov, IČO: 36867454, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 18. februára 2019, č. k. 9Cpr/1/2016-267 taktó

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výroku I. a II. **p o t v r d z u j e .**

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výroku III., odsek 3 a 4 a výroku IV. **m e n í t a k , ž e ž a l o v a n ý j e p o v i n n ý z a p l a t i ť ž a l o b k y n i t i t u l o m n á h r a d y m z d y**

- sumu 653,80 eur za obdobie od 14.04. 2017 do 30.04. 2017, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 653,80 eur za obdobie od 01.06.2017 do zaplatenia,
- sumu vo výške 24.229,17 eur za obdobie od 01. 05. 2017 do 31. 1. 2019, s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.153,77 eur od 01. 07. 2017 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 08. 2017 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 09. 2017 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 10. 2017 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 11. 2017 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 12. 2017 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 01. 2018 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 02. 2018 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 03. 2018 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 04. 2018 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 05. 2018 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 06. 2018 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 07. 2018 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 08. 2018 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 09. 2018 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 10. 2018 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 11. 2018 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 12. 2018 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 01. 2019 do zaplatenia, zo sumy 1.153,77 eur od 1.2.2019 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., odsek 1 a 2 , ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi titulom náhrady mzdy

- sumu 653,80 eur za obdobie od 15. 03. 2017 do 31. 03. 2017, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 632,71 eur od 01. 05. 2017 do zaplatenia,
- sumu 499,97 eur za obdobie od 01. 04. 2017 do 13. 04. 2017, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 499,97 eur od 01. 06. 2017 do zaplatenia, zostáva nezmenený.

IV. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výroku V. **m e n í t a k , ž e ž a l o b k y ň a m á n á r o k n a n á h r a d u t r o v k o n a n i a p r e d s ú d o m p r v e j i n š t a n c i e v r o z s a h u 3 4 , 2 2 % , k t o r é j e ž a l o v a n ý p o v i n n ý z a p l a t i ť ž a l o b k y n i d o 3 d ň í o d p r á v o p l a t n o s t i r o z s u d k u .**

V. Žalobkyni priznáva nárok proti žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v poradí druhým rozsudkom, súd prvej inštancie výrokom I. určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyne zo strany žalovaného z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, ktoré žalovaný doručil žalobkyni dňa 05. 04. 2016 je neplatné a pracovný pomer žalobkyne u žalovaného založený pracovnou zmluvou zo dňa 31. 08. 2004 trvá. Výrokom II. priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobkyne do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník. Výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom náhrady mzdy -sumu 632,71 eur za obdobie od 15. 03. 2017 do 31. 03. 2017, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 632,71 eur od 01. 05. 2017 do zaplataenia, - sumu 499,97 eur za obdobie od 01. 04. 2017 do 13. 04. 2017, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 499,97 eur od 01. 06. 2017 do zaplataenia, - sumu 479,27 eur za obdobie od 14. 04. 2017 do 30. 04. 2017, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 479,27 eur od 01. 06. 2017 do zaplataenia, -sumu 17.761,17 eur za obdobie od 01. 05. 2017 do 31. 01. 2019, s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 845,77 eur od 01. 07. 2017 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 08. 2017 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 09. 2017 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 10. 2017 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 11. 2017 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 12. 2017 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 01. 2018 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 02. 2018 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 03. 2018 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 04. 2018 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 05. 2018 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 06. 2018 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 07. 2018 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 08. 2018 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 09. 2018 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 10. 2018 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 11. 2018 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 12. 2018 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 01. 01. 2019 do zaplataenia, zo sumy 845,77 eur od 1.2.2019 do zaplataenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom IV. žalobu vo zvyšku zamietol. Výrokom V. žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania právo nepriznal. Na vec aplikoval ust. § 68 ods. 1 písm. b/, ods. 2 , § 7, § 77, § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny. Žalovaný doručil žalobkyni dňa 05.04.2016 osobne na pracovisku oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru a to z dôvodu údajného hrubého osočovania a urážania spoluzamestnancov na pracovisku, ktoré odmietla prevziať. K hrubému osočovaniu uviedla, že toto sa nezakladá na pravde, je účelovo vykonštruované a nie je ani nebolo nijako špecifikované, konkretizované a datované.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní rozhodol vo veci samej rozsudkom č. k. 9Cpr/1/2016-97 zo dňa 02.08.2016, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobkyňa podala proti uvedenému rozsudku odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Trenčíne uznesením, č. k. 6CoPr/3/2017-163 zo dňa 26.03.2018 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Na základe opätovne vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil , že na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 31.08.2004 a dodatkov č. 1, 2, 3 medzi žalovaným ako zamestnávateľom a žalobkyňou ako zamestnancom vznikol žalobkyni pracovný pomer u žalovaného dňom 01.09.2004. Žalobkyňa nastúpila do práce vo funkcii riaditeľky Základnej školy 1-4. ročník Streženice, s miestom výkonu práce Základná škola Streženice. Z Pracovného poriadku Obce Streženice pre pedagogických zamestnancov školy, školských zariadení a obce účinného od 01.12.2010 mal súd za preukázané, že tento sa vzťahuje na všetkých zamestnancov Základnej školy Streženice, školských zariadení a obce, ktorí sú u zamestnávateľa v pracovnom pomere na základe pracovnej zmluvy. V článku 13 bode 10 písm. f) Pracovného poriadku je uvedené, že za závažné porušenie pracovnej disciplíny, pre ktoré môže dať zamestnávateľ zamestnancovi výpoveď, resp. s ním môže skončiť pracovný pomer okamžite, sa považuje hrubé osočovanie a urážky spoluzamestnancov, alebo ich zákonných zástupcov. Zo záznamu o oboznámení zamestnancov s pracovným poriadkom súd zistil, že žalobkyňa svojím

podpisom potvrdila, že sa s pracovným poriadkom účinným od 01.12.2010 oboznámila a súhlasí s jeho znením. Z petície za odvolanie a ukončenie pracovného pomeru riaditeľky Základnej školy v Streženiciach - žalobkyne zo dňa 24.03.2016 mal súd za preukázané, že touto petíciou, ktorú zostavila R. R., X. Y. a T. U., a ktorú podpísali ďalší siedmi rodičia bolo žiadané, aby žalobkyňa podala svoju výpoveď, pričom petícia bola spísaná z dôvodu nedôvery rodičov a poskytovanie mylných informácií zo strany žalobkyne. V petícii bolo ďalej uvedené, že v prípade, ak sa tak neudeje, rodičia zapíšu deti na základnú školu v Púchove. Z listu Ukončenie funkcie riaditeľky školy zo dňa 24.03.2016 mal súd za preukázané, že žalobkyňa adresovala uvedený list žalovanému, v ktorom mu oznámila, že ku dňu 01.04.2016 odstupuje a ukončuje funkciu riaditeľky Základnej školy Streženice s tým, že aj naďalej chce vykonávať dojednaný druh práce - učiteľka v uvedenej škole na základe dodatku č. 3.. Listom, ktorý žalovanému bol doručený dňa 01.04.2016, požiadala Y. E. V. a N. U. žalovaného o riešenie situácie, keď od polovice januára 2016 sú pod neustálym tlakom, urážania, osočovania a vyhľadávania konfliktov zo strany žalobkyne. N. U., Y. F., E. A. a H. M. sú podpísané pod listom Výroky zamestnancov a iné..., kde sa okrem iného píše, že riaditeľka ZŠ svojím správaním zapríčinila najmä zlú, dusnú atmosféru na pracovisku, stres z chodenia do práce, psychický nátlak, vyhrážky typu „budete sa topiť v sračkách, ja som v sračkách, ale vy sa v nich budete topiť a ešte aj tak ste všetky kravy“ a iné. Z listu Okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 05.04.2016 vyplýva, že žalovaný so žalobkyňou okamžite skončil pracovný pomer uzatvorený pracovnou zmluvou zo dňa 31.08.2004 z dôvodu podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, nakoľko žalobkyňa závažne porušila pracovnú disciplínu tým, že hrubo osočovala a urážala spoluzamestnancov na pracovisku. Žalovaný poukázal na platný pracovný poriadok účinný od 01.12.2010, konkrétne čl. 13, bod 10 písm. f), ktorý považuje hrubé osočovanie a urážky spoluzamestnancov za závažné porušenie pracovnej disciplíny. V závere žalovaný uvádza, že skutočnosti, ktoré pri prerokovaní okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyňa uviedla na svoju obranu, nepovažuje žalovaný za dostatočné na to, aby mohli ďalej zotrvať v pracovnom pomere. Gabriela N. v čestnom vyhlásení zo dňa XX.XX.XXXX uviedla, že so žalobkyňou spolupracovala v rokoch 1980-1992, nezaznamenala žiadne vyjadrenia na šikanu alebo verbálne útoky na zamestnancov zo strany žalobkyne. Y. R. v čestnom vyhlásení zo dňa 08.07.2016 uviedol, že so žalobkyňou spolupracoval od roku 2012 do marca 2016. Nepociťoval žiadne napäté vzťahy medzi žalobkyňou a pedagogickými i nepedagogickými pracovníkmi školy. Y. F. v čestnom vyhlásení zo dňa 05.07.2016 uviedla, že spolupracovala so žalobkyňou v období od 01.09.2010 do 31.01.2015. Počas tohto obdobia mala pocit, že žalobkyňa je otvorená, spravodlivá a priateľská, vystupovala voči svojim spolupracovníckam čestne, otvorene a rovnocenne, nevyvolávala konflikty. Y. A. M. v čestnom vyhlásení zo dňa 04.07.2016 uviedla, že spolupracuje so žalobkyňou od roku 1995 a svoje povinnosti si žalobkyňa vždy plnila zodpovedne a čestne. R. V. v čestnom vyhlásení zo dňa 05.07.2016 uviedol, že so žalobkyňou spolupracoval v období od roku 2004 do 2011, kedy bol starostom Obce Streženice a žalobkyňa riaditeľkou Základnej školy. Ich vzájomné vzťahy boli korektné, niekedy až nadštandardné. V pracovných úlohách bol so žalobkyňou spokojný, neriešili sa žiadne nedostatky, nebolo potrebné riešiť ani žiadne disciplinárne priestupky ani medzi školou a obcou ani medzi žalobkyňou a zamestnancami. Žalovaný vypovedal, že problémy v základnej škole začali už asi pol roka predtým ako sa rozhodol pre okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobkyňou. Celý konflikt so žalobkyňou a jej amorálne správanie vo vzťahu ku kolegom trvalo asi od konca januára 2016. Najväčšou intenzitou takéto neprijateľné správanie žalobkyne bolo zaznamenané približne v priebehu marca 2016. K riešeniu vzniknutých problémov uviedol, že z jeho pohľadu najväčšie problémy vznikli 04.04.2016 a 05.04.2016, preto sa rozhodol tieto už riešiť. Na pojednávaní dňa 16. 10. 2018 na otázku súdu aké boli skutočné dôvody, ktoré žalovaného viedli k tomu, aby so žalobkyňou rozviazal pracovný pomer žalovaný uviedol, že dňa 04. 04. 2016 po skončení školskej rady žalobkyňa uviedla p. F. na chodbe, že je zákerná zmijsa a že sa jej to vráti na vnúťatách. Ďalší deň 05. 04. 2016 ráno pristavila p. U., ktorej povedala, že odkedy tam p. U. nastúpila ju nemala rada a nikdy ju v podstate nemala rada a že sa postará o to, že príde o funkciu, p. U. bola v tom čase riaditeľka materskej škôlky. Tiež žalobkyňa uviedla p. U., že sa postará, aby prišla o robotu. Spúšťačom toho správania žalobkyne bola nefungujúca časť kúrenia v budove školy.

4. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 02.08.2016 uviedla, že problémy začali vznikať už skôr asi v období októbra, novembra 2015, keď sa kopili sťažnosti rodičov v súvislosti s nevyriešeným kúrením školy, preto bola nútená túto situáciu riešiť. Dovtedy boli jej vzťahy so starostom dobré až nadštandardné. Žalobkyňa spolu s riaditeľkou materskej školy a vedúcou školskej jedálne sa rozhodli napísať starostovi list na riešenie problému s kúrením. Dňa 18.12.2015 žalobkyňa list osobne priniesla starostovi. Podpísaný bol všetkými tromi vyššie menovanými, napokon starosta reagoval listom, v ktorom vytkol takýto postup. Následne sa problémy začali stupňovať a to jednak v súvislosti so spomínaným kúrením, bezpečnosti

žiacov a nevyplatením mzdy. Skutočným dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa žalobkyne bolo, že sa jej starosta potreboval zbaviť, nakoľko začala vidieť do financovania školy a úradným postupom začala riešiť, napr. aj bezpečnosť žiakov. Uviedla, že vo februári bola 21 dní PN, takže nemohla nikoho osočovať ani vyvolávať konflikty, tak ako to uviedol starosta. Nikdy nikoho neosočovala, s nikým neprišla do konfliktu, nikdy nebola upozornená na to, že sa nevhodne správa k zamestnancom a vytvára dusno na pracovisku. Dňa 05. 04. 2016 nenapadla slovne p. Vojtekovú, nie je si vedomá ani toho či ju v ten deň vôbec stretla. Poprela, že by p. F. povedala, že je zmija. Svedkyňa Y. F. na pojednávaní dňa 02.08.2016 vypovedala, že so žalobkyňou boli dobré kamarátky, čo sa však neskôr zmenilo. Asi po Vianociach zostala žalobkyňa voči nej arogantná, napr. keď sa jej niečo spýtala, neodpovedala, neodzdravila, zakázala jej chodiť do riaditeľne, povedala jej, že je zmija a podobne. Túto situáciu nijako neriešila, lebo sa jej bála. Kvôli hygiene napr. otvárala okná, zatvárala radiátory, obvinila ju, že okná otvorila ona. Tieto problémy začali niekedy v novembri možno skôr, starostu o tom informovala. Žalobkyňa robila aj rozbroje v rámci kolektívu, nezniesla že je v škole dobrý kolektív a chcela ho rozbiť. Svedkyňa ďalej uviedla, že sa stalo, že žalobkyňa prišla za ňou do triedy a arogantne jej povedala, že je zmija. Do zmijí jej nadávala aj po konaní školskej rady, teda po dátume 04.04. Svedkyňa N. U. na pojednávaní dňa 02.08.2016 vypovedala, že spočiatku mala dobrý vzťah so žalobkyňou, problém začal asi začiatkom novembra, keď začali problémy s kúrením. Žalobkyňa svedkyňu povedala, že ju neznáša a je jej nesympatická, toto sa udialo v deň, keď jej bolo oznámené okamžité skončenie pracovného pomeru. Svedkyňa E. V. na pojednávaní dňa 02.08.2016 vypovedala, že celý problém vznikol preto, že nastal problém s kúrením v škole. Starosta navrhoval, že sa zabezpečia elektrické radiátory, k tomuto sa uskutočnilo stretnutie, na ktorom boli prítomní všetci zamestnanci školy. Po tomto stretnutí žalobkyňa na svedkyňu kričala, že sa jej nezastali a že sú v sračkách a aj v nich zostanú. Ďalej uviedla, že zo správania žalobkyne sa psychicky zrútila a bála sa chodiť do roboty, k čomu došlo niekedy v marci. Útoky sa postupne stupňovali. Svedkyňa H. M. vypovedala, že správanie žalobkyne pociťovala ako šikanu. Svedkyňa R. R. vypovedala, že bola iniciátorkou petície rodičov. S petíciou za rodičmi chodila sama. Žalobkyňa sa nevhodne správala k rodičom a ohovárala kolegyne. Petíciu hodnotí ako správnu vec a urobila by to znova. Svedkyňa L. E. vypovedala, že si nemyslí, že by žalobkyňa mala problém s kolegyňami, myslí si, že kolegyne mali problém so žalobkyňou. Svedok C. S. vypovedal, že žalobkyňa ho osobne štvla proti starostovi, čím myslí, že na neho neustále tlačila ohľadne situácie kúrenia v základnej škole. Z toho dôvodu sa aj pripojil k petícii, k podpisu ktorej ho oslovila pani R. . Podpísanie petície považuje za správne a ak by bolo treba, urobí to znova. Z odborného posudku o invalidite zo dňa 08. 06. 2017 mal súd za preukázané, že žalobkyňa bola vyšetrená posudkovým lekárom, kde v závere tohto posudku sa uvádza, že žalobkyňa je invalidná, lebo pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav má pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 40% v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť je 60%. V časti „pracovná rekomandácia“ sa uvádza: navrhované pracovné zaradenie: na pôvodnom pracovisku: nie, na trhu práce áno, obmedzenie schopností, môže vykonávať prácu len v prostredí bez: nadmerného stresu, bez nadmernej fyzickej námahy, bez dvíhania ťažkých bremien, nie je vhodná práca v noci a úkolová práca, bez nadmerného zaťažovania chrbtice, môže vykonávať prácu: ľahšiu administratívnu prácu za dodržania vyššie uvedeného. Z čestného vyhlásenia R. M. mal súd za preukázané, že po udalostiach, ktoré nastali koncom roka 2015 a v období mesiacov 1-4/2016 nastal zlom v správaní žalobkyne. Domnieva sa, že na pracovisku zavládla šikana zo strany žalobkyne. Z rozprávania manželky vie, že táto začala robiť naprotiveň celému personálu, hrubo sa vyhrážala riaditeľke materskej školy, začala sa vyhrážať iným kolegyňam, úmyselne otvárala okná, vypínala provizórne elektrické vykurovanie. O tom, že žalobkyňa sa stala agresívnou a hrubo mohla šikanovať kolegyne sa uistil osobne po pojednávaní 16. 10. 2018, kedy ho žalobkyňa požiadala o odpoveď na jej dve otázky, následne tesne pred schodišťom zakričala smerom k nemu, aby netýral svoju manželku, lebo musí ísť potom krivo svedčiť proti nej, na základe čoho tento skutok ohlásil na Okresnom riaditeľstve PZ Považská Bystrica ako priestupok. Z čestného vyhlásenia zo dňa 13. 11. 2018, ktoré podpísali Y. F., N. U., E. V. a H. M. vyplýva, že počiatky nezhôd medzi žalobkyňou a starostom Obce Streženice začali vnímať niekedy v priebehu mesiaca 1/2016, kedy sa žalobkyňa nevedela stotožniť s návrhom starostu na riešenie havarijnej situácie ohľadne vykurovania, hoci ostatní pracovníci sa s týmto zmierili. Túto skutočnosť žalobkyňa vnímala ako zradu z ich strany, čo im následne pri rôznych situáciách opakovane vyčítala. Odvtedy začali vnímať zhoršovanie vzťahov na pracovisku, napr. že žalobkyňa ich prestala zdraviť, vo vzájomnej komunikácii bola nepríjemná a uštipačná, po čase vulgárna, pričom sa vyjadřila napr. „Budete sa topiť v sračkách, ja som v sračkách, ale Vy sa v nich budete topiť.“ a podobne. Celkovo možno uviesť, že zrejme úmyselne v škole vytvárala atmosféru strachu. Časom pociťovali čoraz väčší stres, šikanu a nepohodlie na pracovisku. Správanie žalobkyne sa stalo neznesiteľným zhruba v mesiacoch 2, 3/2016, na základe

čoho požiadali starostu obce, aby situáciu riešil. 05. 04. 2016 žalobkyňa slovne zaútočila na p. U., keď jej doslovne uviedla: „Isto si už počula, že som sa dobrovoľne vzdala funkcie riaditeľky, ale naďalej tu zostávam ako učiteľka. Neznášam ťa od prvej chvíle ako si tu nastúpila, si mi nesympatická, ani ty už nebudeš dlho vo svojej funkcii, ja sa ti o to postarám.“ Pričom ju následne krivo obvinila, že sa na pozíciu dostala podvodom. P. F. krivo obvinila z úmyselného otvárania okien, opakovane ju nazvala zmiťou a to naposledy po konaní školskej rady dňa 04. 04. 2016, že dňa 05. 04. 2016 verbálne zaútočila na p. U., keď jej výslovne uviedla, že ju neznáša od prvej chvíle ako tam nastúpila, je jej nesympatická a sama sa postará o to, aby dlho neostala vo funkcii, čím v súhrne ale aj jednotlivými opísanými konaniami porušila platný a záväzný pracovný poriadok, pričom zohľadňujúc jej neustále gradujúce vulgárne a konfliktné správanie je nevyhnutné s ňou pracovný pomer skončiť s okamžitou platnosťou, na čo však žalobkyňa reagovala odmietnutím prevzatia písomného oznámenia.

5. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa pracovala u žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31.08.2004, pričom od 01.08.2012 bola vymenovaná do funkcie riaditeľky Základnej školy Streženice. Žalobkyňa následne listom zo dňa 23.04.2016 oznámila žalovanému, že od 01.04.2016 odstupuje z funkcie riaditeľky, pričom mala záujem pracovať ako učiteľka. Predmetom konania je 1/ určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 05.04.2016 a 2/ povinnosť žalovaného zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že v písomnom vyhotovení okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 05.04.2016, ktoré dal žalovaný ako zamestnávateľ žalobkyňi ako zamestnancovi, chýba určité a zrozumiteľné skutkové vymedzenie dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného voči žalobkyňi. Podľa názoru súdu, len samotné skonštatovanie, že žalobkyňa hrubo osočovala a urážala zamestnancov bez bližšieho priblíženia voči komu tak mala konať, čo konkrétne sa žalobkyňi vytyka (konkrétne slovné urážky a osočovania) a kedy sa to malo stať, nestačí. Súd na základe záverov vyplývajúcich z uznesenia odvolacieho súdu doplnil dokazovanie za účelom zistenia, či s poukazom na ustanovenie § 70 Zákonníka práce žalovaný v písomnom okamžitom skončení pracovného pomeru uviedol skutočné dôvody, ktoré ho viedli k tomu, aby so žalobkyňou rozviazal pracovný pomer a či takéto konanie žalobkyne o sebe odôvodňovalo žalovaného okamžite skončiť pracovný pomer podľa § 68 Zákonníka práce. Za týmto účelom vypočul žalovaného, ktorý na otázku súdu, aké boli skutočné dôvody, ktoré ho viedli k tomu, aby so žalobkyňou rozviazal pracovný pomer uviedol, že dňa 04.04.2016 žalobkyňa uviedla p. F., že je zákerná zmieta a že sa jej to vráti na vnúťatách, že dňa 05. 04. 2016 p. U. povedala, že odkedy tam p. U. nastúpila ju nemala rada a nikdy ju v podstate nemala rada a že sa postará o to, že príde o funkciu a že osočila svoje kolegyne, že je to stádo kráv. Výsluchom svedkýň F., V. a U., resp. listinným dôkazom - ich čestným vyhlásením zo dňa 13.11.2018 bolo v konaní preukázané, že žalobkyňa takéto vyjadrenia skutočne učinila. Jedná sa síce o vyjadrenia, ktoré vybočujú z rámca slušnej konverzácie, v žiadnom prípade sa však nejedná o vyjadrenia takej intenzity, ktoré by odôvodňovali skončiť pracovný pomer so zamestnancom okamžite. V súdenom prípade intenzita slovných útokov žalobkyne voči kolegyňiam, ktoré viedli žalovaného k okamžitému ukončeniu pracovného pomeru však neprekračuje pravidlá slušného správania natoľko, aby na to bolo potrebné zo strany žalovaného reagovať práve okamžitým skončením pracovného pomeru; inými slovami, výroky, ktorými žalovaný odôvodňoval toto okamžité skončenie pracovného pomeru, nemožno klasifikovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny najvyššej intenzity, ktoré by mohlo byť dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru a preto okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyne zo strany žalovaného je neplatné. Žalobkyňa oznámila žalovanému listom zo dňa 11.04.2016, ktorý list si žalovaný prevzal dňa 13.04.2016, že na ďalšom zamestnávaní zo strany žalovaného trvá, súd skúmal to, či možno od žalovaného spravodlivo požadovať, aby zamestnanca - žalobkyňu ďalej zamestnával. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na to, že ak by sa žalobkyňa mala vrátiť na svoju pôvodnú pozíciu učiteľky, hrozilo by bezprostredné ohrozenie činnosti a funkčnosti školy z dôvodu odchodu prevažnej väčšiny zamestnancov a žiakov, ako i na to, že podľa odborného posudku o invalidite posudkový lekár uviedol, že zotrvanie žalobkyne na jej pôvodnom pracovisku nie je pre ňu vhodné, pričom za odporúčanú prácu označil ľahšiu administratívu. Podľa názoru súdu ohľadne odchodu zamestnancov a žiakov zo školy sa jedná o účelové tvrdenia žalovaného produkované preto, aby súd rozhodol o tom, že nie je od neho možné spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu ďalej zamestnával. Tvrdenia žalovaného sú hypotetické, a podľa názoru súdu, ak zamestnanec školy pre účely tohto súdneho konania urobí určité čestné vyhlásenie, toto samo o sebe ešte neznamená, že v skutočnosti mu napr. situácia na trhu práce, prípadne iné faktory na strane tohto zamestnanca umožnia jeho „hrozbu“ zrealizovať (v čestnom prehlásení zo dňa 13.11.2018 je uvedené, že „...v prípade ak by sa žalobkyňa mala vrátiť do ich pracovného kolektívu, veľmi dôsledne zväžia ukončenie pracovného pomeru výpoveďou,...“). Na margo

odporúčaní posudkového lekára v odbornom posudku o invalidite súd uvádza, že zamestnávateľom žalobkyne je obec, a teda ak by žalobkyňa nemohla zo zdravotných dôvodov vykonávať prácu ako učiteľka základnej školy, žalovaný má možnosť prideliť jej prácu aj v inom mieste výkonu práce, nielen v Základnej škole Streženice, napr. prácu administratívnej pracovníčky na obecnom úrade. Na základe uvedeného súd konštatuje, že žalovaný nepreukázal, že nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby žalobkyňu ďalej zamestnával.

6. V spore medzi stranami nebola sporná výška priemerného mesačného zárobku a to 1.153,77 eur mesačne, ktorú žiadala žalobkyňa priznať od 13.04.2016, t. j. odo dňa, kedy bolo zamestnávateľovi - žalovanému doručené oznámenie podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce. V konaní bolo preukázané to, že žalobkyňi bolo vyplácané nemocenské od 07.04.2016 do 14.03.2017. V zmysle judikatúry, ak zamestnanec nie je schopný (napr. pre PN, keď mu patrí nemocenské) alebo ochotný vykonávať prácu pridelenú podľa pracovnej zmluvy, nemá nárok na náhradu mzdy. Súd priznal žalobkyňi náhradu mzdy od 15.03.2017, kedy už nebola dočasne práceneschopná, a odkedy už nepoberala dávky titulom nemocenského. Ak by jej totiž žalovaný nedoručil okamžité skončenie pracovného pomeru, žalovaný by jej nemohol práve kvôli práceneschopnosti v období 07.04.2016-14.03.2017 pridelovať prácu a žalobkyňa by poberala len nemocenské dávky. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že dočasne práceneschopná bola práve v dôsledku doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného, žalobkyňa súvislosť zhoršenia zdravotného stavu s doručením okamžitého skončenia pracovného pomeru nepreukázala.

7. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa zostala po okamžitom skončení pracovného pomeru práceneschopná, pričom následne jej vznikol nárok na čiastočný invalidný dôchodok. Za takého stavu mala záujem sa zamestnať, keďže istý čas pracovala na dohodu o pracovnej činnosti a vykonávala práce, ktoré neboli adekvátne najmä z hľadiska profesijnej funkcie, ktorú vykonávala u žalovaného, resp. ktorú mala odporučenú posudkovým lekárom Sociálnej poisťovne. Súd vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa hoci je vyštudovaná učiteľka, pracovala na dohodu u zamestnávateľa Kreativne tvorenie, s.r.o., ako predavačka, že určité obdobie dosahovala u tohto zamestnávateľa príjem, ktorý však v porovnaní s príjmom u žalovaného je zanedbateľný, nedosahujúci ani 10,- eur mesačne, má za to, že z tohto dôvodu nemožno žalobkyňi znížiť, resp. úplne nepriznať náhradu mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov. Súd však prihliadol na tú skutočnosť, že žalobkyňi bol po neplatnom skončení pracovného pomeru priznaný čiastočný invalidný dôchodok vo výške 308,- eur mesačne od 15.03.2017. Čiastočný invalidný dôchodok je totiž dôchodková dávka, ktorá sa poskytuje z invalidného poistenia, a ktorého účelom je zabezpečiť poistencovi príjem v prípade poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v dôsledku dlhodobého nepriaznivého zdravotného stavu poistenca. Táto dávka zamestnancovi teda sčasti nahrádza príjem, ktorý dovtedy dosahoval zo zamestnania. Hoci sa predpokladá, že popri poberaní čiastočného invalidného dôchodku bude mať zamestnanec príjem aj zo zárobkovej činnosti, nemožno však súčasne opomenúť, že by s ohľadom na svoju čiastočnú invaliditu nebol schopný dosahovať rovnaký zárobok ako pred neplatným rozviazaním pracovného pomeru. Priznanie čiastočného invalidného dôchodku je preto dôvodom k tomu, aby súd na žiadosť zamestnávateľa znížil požadovanú náhradu mzdy. V období od 13.04.2016 do 13.04.2017 bola žalobkyňa dočasne práceneschopná, za toto obdobie dočasnej práceneschopnosti jej náhrada mzdy neprislúcha. Plná náhrada mzdy žalobkyňi patrí za obdobie od 15.03.2017 do 13.04.2017 a to vo výške 632,71 eur za 17 dní, t. j. od 15.03.2017 do 31.03.2017 (1.153,77 eur deleno 31 dní x 17 dní), a vo výške 499,97 eur za 13 dní, t. j. od 01.04.2017 do 13.04.2017 (1.153,77 eur deleno 30 dní x 13 dní). Následne súd náhradu mzdy za obdobie od 14.04.2017 do 31.01.2019 znížil o sumu 308,- eur, čo je suma invalidného dôchodku. Za obdobie od 14.04.2017 do 30.04.2017 teda žalobkyňi prináleží náhrada mzdy za 17 dní v pomernej výške 653,80 eur (1.153,77 eur deleno 30 dní x 17 dní) znížená o pomernú časť invalidného dôchodku vo výške 174,53 eur (308 eur deleno 30 dní x 17 dní), t. j. vo výške 479,27 eur. Za ďalšie mesiace počnúc náhradou mzdy za mesiac 5/2017, končiac mesiacom 1/2019 prináleží žalobkyňi náhrada mzdy vo výške 845,77 eur (1.153,77 eur mínus 308,- eur). Náhradu mzdy nemožno priznať ako opakujúce sa plnenie tak, ako to žalobkyňa žiada. Súd môže túto náhradu priznať len ak je splatná v dobe vydania súdneho rozhodnutia. Vzhľadom k uvedenému súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy od 15.03.2017 do 31.01.2019 vrátane. Žalobkyňa uplatnila aj úrok z omeškania, a to od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol príslušný výplatný termín mesačnej náhrady mzdy žalobkyne. Povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného rozviazania (skončenia) pracovného pomeru - a s tým súvisiacu splatnosť tejto náhrady - teda nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z ustanovení

hmotného práva, teda súd priznal žalobkyni úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vždy od prvého dňa mesiaca, ktorý nasleduje po mesiaci, v ktorom bol príslušný výplatný termín tak, ako to žalobkyňa žiadala, nakoľko v tom čase bol žalovaný v omeškaní so zaplatením tejto náhrady, a to za náhradu mzdy od 15.03.2017 do 31.12.2018. Keďže ku dňu rozhodnutia súdu ešte nie je jasné, či 01.03.2019 bude žalovaný v omeškaní s plnením náhrady mzdy žalobkyni za mesiac 1/2019, súd tento úrok z omeškania od 01.03.2019 nepriznal. Vo zvyšku súd žalobu čo do náhrady mzdy a úroku z omeškania zamietol. Žalovaný žiadal v priebehu konania vykonať výsluchy svedkov, najmä svedkýň F., U., V. a M. z dôvodu, že tieto boli osobne prítomné dňa 05.04.2016 pri doručovaní okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyni, ďalej svedkov X. Y. a R. M. za účelom opísania dôvodov spisovania petície za skončenie pracovného pomeru žalobkyne, a svedkyňu E. A. za účelom opísania hrubého a vulgárneho správania žalobkyne k ostatným zamestnancom Základnej školy Streženice, čo bolo dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyne zo strany žalovaného. Súd tieto návrhy na dokazovanie zo strany žalovaného nevykonával, a to z dôvodu, že svedkyne F., U., V. a M. už boli v konaní vypočuté, okrem toho spisovali aj čestné vyhlásenie zo dňa 13.11.2018, ktoré ako listinný dôkaz bolo na pojednávaní vykonané. R. M. taktiež spísal čestné prehlásenie, ktoré bolo na pojednávaní vykonané; okrem toho, dôvody spisovania, resp. podpísania petície rodičov vo vzťahu k obsahu písomného vyhotovenia okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 05.04.2016 sú podľa názoru súdu bez právneho významu, keďže k okamžitému skončeniu pracovného pomeru malo dôjsť z dôvodu hrubých urážok a osočovania zo strany žalobkyne. Aj z tohto dôvodu súd nevykonával výsluch svedka R. M. a tiež aj X. Y.. Ak samotný žalovaný sa na pojednávaní dňa 16.10.2018 jednoznačne vyjadril, aké boli skutočné dôvody, ktoré ho viedli k tomu, aby so žalobkyňou okamžite skončil pracovný pomer, pričom k tomuto už boli vypočuté aj zamestnankyne žalovaného prítomné pri akte doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru, súd nevykonával výsluch svedkyne E. A., keďže sa týka okolností, ktoré boli zistené inými, už skôr navrhnutými dôkazmi. V súvislosti s návrhmi žalobkyne na výsluch svedkov H., V., E., S., V., R., F., U. a A., súd ich výsluchy nevykonával, keďže skutočnosti, ktoré sa mali zistiť z ich výpovede, sa týkajú buď okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolností, ktoré boli zistené inými, už skôr navrhnutými dôkazmi.

8. Žalobkyňa podanou žalobou uplatnila dva nároky, preto súd o nároku na náhradu trov konania rozhodoval vo vzťahu ku každému uplatnenému nároku samostatne. Nakoľko súd žalobe čo do určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a určenia, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného trvá vyhovel, o trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.). Vo vzťahu k nároku na náhradu mzdy súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Je zjavné, že žalobkyňa uplatnila voči žalovanému nárok (bez úroku z omeškania vyčíslený ku dňu rozhodnutia súdu) v celkovej výške 38.766,67 eur (sumu 692,26 eur ako pomernú časť náhrady mzdy za 4/2016 + /33 mesiacov x 1.153,77 eur/), pričom súd žalobkyni priznal náhradu mzdy bez úroku z omeškania v celkovej výške 19.373,12 eur. Pomer úspechu/neúspechu žalobkyne je 49,97 % ku 50,03 %, preto súd rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania právo (výrok V.).

9. Proti tomuto rozsudku, výroku I., II., III. a V., podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností /§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ a e/ CSP/. Namietal závery súdu o absencii dostatočne určitého a zrozumiteľného skutkového vymedzenia okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa i napriek tomu, že výpoveďou svedkov, resp. listinným dôkazom bolo v konaní preukázané, že žalobkyňa sa skutočne dopustila verbálnych atakov a osočovania svojich kolegyň a takéto konanie súd nevyhodnotil ako intenzívne, majúce dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru. Žalovaný pri konštituovaní obsahu okamžitého skončenia pracovného pomeru vychádzal z interného predpisu- pracovného poriadku a Zákonníka práce č. 311/2001 Z. z., § 68 ods. 1. Pri hodnotení určitej okamžitého skončenia pracovného pomeru je potrebné brať zreteľ na povahu subjektu, ktorý právny úkon vykonával, jeho právnu zdatnosť, okolnosti, ktoré tomu predchádzali, poukazom na ust. § 15 v spojení s § 1 ods. 4 Zákonníka práce a ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Na prejav vôle žalovaného treba prihliadať s poukazom na skutkové okolnosti, ktoré tomuto prejavu vôle predchádzali /viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.04.2017, sp. zn. 7 Cdo 1033/2015/. Žalovaný formuloval oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru ako osoba bez odborného právneho vzdelania, pričom naplnil ust. § 70 Zákonníka práce po formálnej i obsahovej stránke okamžitého skončenia pracovného pomeru. Žalovaný dôvod

okamžitého skončenia pracovného pomeru špecifikoval ako hrubé osočovanie a urážanie zamestnancov s odkazom na čl. 13, bod 10, písm. f/ Pracovného poriadku účinného od 01.12.2010, ktorý výslovne takéto konanie považuje za závažné porušenie pracovnej disciplíny. Uvedený dôvod je dostatočne vymedzený, nezameniteľný s iným dôvodom. Závažné porušenie pracovnej disciplíny nie je v Zákonníku práce žiadnym spôsobom definované a rovnako sa nevyžaduje, aby konajúci subjekt detailne skutkovo vymedzil dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru uvedením času, miesta či presným opisom skutkového deja. Rozhodujúcim kritériom pre určenie platnosti, resp. neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru je skutočnosť, či je okamžité skončenie pracovného pomeru dostatočne určité pre adresáta- žalobkyňu. Žalobkyňa si musela byť vedomá, akého osočovania a urážania zamestnancov sa dopustila, kedy a voči komu, o čom svedčí aj skutočnosť, že si odmietla prevziať osobne z rúk starostu okamžité skončenie pracovného pomeru. I keď súd vyhodnotil, že sa žalobkyňa dopustila verbálnych atakov a to poukazom na výsluchy svedkov, túto skutočnosť nezohľadnil. K posudzovaniu všeobecných kritérií platnosti právneho úkonu poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.04.2009, č. k. 5 Cdo 205/2008 a špecifikácii skutkových dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.09.2009, č. k. 5 Cdo 74/2008 a rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.08.2008, č. k. 5 Cdo 205/2007. Zo strany žalovaného došlo k založeniu dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru, tieto dôvody boli dostatočne určité a zrejme uvedené v písomnom podaní zo dňa 05.04.2016. Pri hodnotení intenzity verbálnych prejavov žalobkyne bolo potrebné zohľadniť všetky relevantné okolnosti, postavenie žalobkyne, postavenie obetí slovných útokov a následky. Rovnako zdôraznil aj písomnú petíciu rodičov, ktorí sa domáhali odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky a skončenia jej pracovného pomeru. Svedeckými výpoveďami Y. F., N. U., E. V. a H. M. bolo preukázané, že verbálne agresívne správanie žalobkyne bolo natoľko závažné, že obeť týchto útokov to považovali za šikanu a zastrašovanie, ktoré ich negatívne ovplyvnilo po psychickej stránke a negatívne ovplyvnilo ich schopnosť sústrediť sa na výkon pracovných povinností. V konečnom dôsledku to zasiahlo aj ich súkromný a rodinný život, či zdravotný stav, na ktoré skutočnosti súd neprihliadal. Žalovaný pristúpil k okamžitému skončeniu pracovného pomeru až pri posledných verbálnych útokoch zo dňa 04.04.2016 a zo dňa 05.04.2016. Od žalovaného nebolo možné požadovať, aby žalobkyňu len upozornil na porušenie pracovnej disciplíny. Žalovaný zotrváva na tvrdeniach o prípadnom odchode zamestnancov a žiakov školy pre prípad, ak by sa žalovaná mala na svoju pracovnú pozíciu vrátiť, poukazom na výpovede vyššie uvedených svedkov ako i výpovede R. R., rodičom dieťaťa navštevujúceho predmetnú školu či petíciu. Ak by pracovný pomer žalobkyne naďalej pretrvával, je predpoklad, že správanie sa žalobkyne bude zrejme aj naďalej v negatívnom zmysle pretrvávať, o čom svedčí aj správanie žalobkyne k R. M., manželovi H. M., ktorého žalobkyňa osočila priamo v budove súdu po ústnom pojednávaní zo dňa 01.10.2018. Pri priznaní náhrady mzdy sú dané mimoriadne dôvody odôvodňujúce primerané zníženie, resp. nepriznanie náhrady mzdy prevyšujúcej náhradu za 12 mesiacov. Žalobkyňa bola od 06.04.2016 až do septembra 2017 práceneschopná, pričom súd krátil náhradu mzdy len za obdobie, v ktorom žalobkyňa poberala nemocenské, t.j. len za obdobie od 07.04.2016 do 14.03.2017. Žalovaný namieta priznanie náhrady mzdy za obdobie od 14.03.2017 až do septembra 2017, resp. do preukázateľného skončenia práceneschopnosti, počas ktorej žalobkyňa nepoberala nemocenské dávky, no naďalej bola PN, t.j. jej zdravotný stav jej objektívne neumožňoval v tomto období výkon práce. Súčasne namieta výkon práce žalobkyne za symbolickú mzdu. Mzda vo výške 10,- eur je v rozpore s motiváciou zamestnanca vykonávať takto finančne ohodnotenú prácu. Žalobkyňa si sama zvolila povahu svojej pracovnej činnosti, miesto výkonu práce, pričom akceptovala ponúkanú výšku mzdy za prácu. Žalobkyňa od skončenia pracovného pomeru poberala nemocenské, dávku v nezamestnanosti a mzdu od iných zamestnávateľov spoločne s invalidným dôchodkom. Žalovaný namieta aj priznané úroky z omeškania, keď až do právoplatnosti rozhodnutia súdu žalovanému takáto povinnosť nevznikla. Samotné omeškanie s plnením tohto nároku nemôže vzniknúť skôr ako po uplynutí paričnej lehoty na plnenie judikovanej povinnosti. Priznaný úrok z omeškania je nesprávny a nie je podložený žiadnym relevantným zákonným ustanovením, z ktorého by takéto príslušenstvo náhrady mzdy bolo možné pred právoplatnosťou rozsudku o priznaní náhrady mzdy odvodiť, v dôsledku čoho rozsudok vykazuje vadu nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného označenia právnych noriem, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal. Žalovaný namieta, že súd nevykonal výsluch svedkov a to X.a Y., R. M. /k spísaniu petície/ a E. A. za účelom popísania hrubého a vulgárneho správania sa žalobkyne k ostatným pedagogickým zamestnancom, ako i Y. F., N. U., E. V. a H. M. za účelom bližšieho prejednávania skutkových dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, vo výroku I. zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietne, vo výroku II. a V. priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom

prvej inštancie v rozsahu 100%, vo výroku III. zamietol žalobu žalobkyne v časti uplatneného nároku na náhradu mzdy. Súčasne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

10. Žalobkyňa podala v zákonnej lehote odvolanie proti výroku III., odsek 3. a 4., súvisiacom výroku IV. a proti výroku V. rozsudku namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, keď súd nesprávne aplikoval ustanovenia právneho predpisu /§ 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce a § 255 ods. 2 CSP/. Rozhodnutie je v tejto časti v rozpore s judikatúrou súdov vyššieho stupňa. Súd nedôvodne znížil náhradu mzdy žalobkyne o výšku invalidného dôchodku 380,- eur mesačne, keď podľa názoru súdu tento nahrádza príjem, ktorý by žalobkyňa dosahovala zo zamestnania. Nemožno porovnávať náhradu príjmu pri dočasnej PN/ resp. dávku nemocenského, kedy zamestnanec nie je vôbec spôsobilý vykonávať prácu/ a kedy nemá nárok na náhradu mzdy z dôvodu nemožnosti vykonávať prácu, s odlišnou dávkou sociálneho poistenia, ktorou je invalidný dôchodok, popri ktorého poberaní invalidný zamestnanec môže vykonávať doterajšiu právu a nárok na mzdu a ani náhradu mzdy zamestnancovi v dôsledku poberania invalidného dôchodku nezaniká a ani sa nijako nezmenšuje. Po návrate žalobkyne do zamestnania bude žalobkyňa poberať invalidný dôchodok vo výške 380,- eur popri riadnej mzde. Priznaný invalidný dôchodok nie je možné hodnotiť ako dôvod pre zníženie náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoPr/2/2015/. Invalidita zamestnanca nie je prekážkou výkonu práce tak, ako je to pri dočasnej pracovnej neschopnosti. Poukázala na samotné rozdielne podmienky vzniku nároku na nemocenské, resp. na invalidný dôchodok a aj systematické rozdelenie týchto rozdielných dávok sociálneho poistenia v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Žalobkyňa má nárok na náhradu mzdy za obdobie od 14.4.2017- 30.4.2017 v plnej výške 653,80,- eur ako i od 5/2017 -1/2019 vo výške 1.153,77,- eur. Žalobkyňa má nárok na náhradu mzdy v plnej výške 24.882,97,- eur. Súd prvej inštancie nezákonným a nesprávnym postupom chráni zamestnávateľa, ktorý so žalobkyňou neplatne skončil pracovný pomer. Žalobkyňa od uvedeného obdobia nemá riadny a stály príjem a ako učiteľka s viac ako 30- ročnou praxou poberá len dávku invalidného dôchodku a občas vykonáva drobné práce na základe dohôd mimo pracovného pomeru. K zhoršeniu zdravotného stavu žalobkyne došlo práve v príčinnej súvislosti s nátlakom starostu žalovaného na žalobkyňu ako i s oznámením o neplatnom skončení pracovného pomeru dňa 6.4.2016, odkedy je žalobkyňa dlhodobo práceneschopná a trpela závažnými psychickými problémami a podstúpila dve operácie mozgu. Žalobkyňa v konaní predložila listinné dôkazy preukazujúce príčinnú súvislosť s okamžitým skončením pracovného pomeru a zhoršením zdravotného stavu a to odbornými posudkami a lekáorskými správami, keď výrazné zdravotné problémy začali dňa 6.4.2016, oznámením o okamžitom skončení pracovného pomeru , odkedy žalobkyňa trpela hypertenziou, nespavosťou, stredne ťažkými depresiami a podstúpila psychiatrickú liečbu. Pokiaľ by súd prvej inštancie nezákonne neznížil náhradu mzdy o sumu priznaného invalidného dôchodku, mal by žalobkyňa za obdobie od 15.3.2017 do 31.1.2019 nárok na náhradu mzdy spolu vo výške 26.015,65,- eur , počítané bez úroku z omeškania. Správny výpočet pomeru úspechu a neúspechu žalobkyne v časti sporu o náhradu mzdy je v pomere 67,11% ku 32,89%. Poukazom na ust. § 255 ods. 2 CSP, by mala mať žalobkyňa úspech v časti sporu ohľadne náhrady mzdy v pomere 67,11% a neúspech 32,89%, preto žalobkyňa má nárok na náhradu trov prvostupňového konania v časti sporu ohľadne náhrady mzdy vo výške 34,22%. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach, výrok III. odsek 3. a 4. a výrok V. zmenil tak, že výrokom I. uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi titulom náhrady mzdy

- sumu 653,80 eur za obdobie od 14.04. 2017 do 30.04. 2017, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 653,80 eur za obdobie od 01.06.2017 do zaplattenia,
- sumu vo výške 24.229,17 eur za obdobie od 01. 05. 2017 do 31. 1. 2019, s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.153,77 eur od 01. 07. 2017 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 08. 2017 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 09. 2017 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 10. 2017 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 11. 2017 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 12. 2017 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 01. 2018 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 02. 2018 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 03. 2018 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 04. 2018 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 05. 2018 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 06. 2018 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 07. 2018 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 08. 2018 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 09. 2018 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 10. 2018 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 11. 2018 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 12. 2018 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 01. 01. 2019 do zaplattenia, zo sumy 1.153,77 eur od 1.2.2019 do zaplattenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. prizná žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 34,22

%, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom III. prizná žalobkyni nárok proti žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

11. Žalobkyňa v písomne podanej replike uviedla, že odvolanie podané žalovaným nie je dôvodné, nie je podložené jediným relevantným dôkazom a nespĺňa žiadny z odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 CSP. Žalovaný v odvolaní namietal, že oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 5.4.2016 formuloval ako osoba bez odborného právneho vzdelania. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol, pričom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s odôvodnením, že žalovaným vymedzený dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru je neurčitý, nejasný a nezrozumiteľný, keďže nie je zrejmé, na základe akého konania žalobkyne pristúpil žalovaný k okamžitému skončeniu pracovného pomeru. Podľa žalovaného si bola žalobkyňa údajne nepochybné vedomá, akého osočovania a urážania spoluzamestnancov sa dopustila, teda si bola vedomá skutkového základu, pre ktorý žalovaný prestúpil k okamžitému skončeniu pracovného pomeru. Skutočnosť, že žalobkyňa odmietla prevziať okamžité skončenie pracovného pomeru nepreukazuje, že si žalobkyňa bola vedomá osočovania a urážania spoluzamestnancov. Ani prípadná vedomosť žalobkyne o okamžitom skončení pracovného pomeru nezabavuje žalovaného v písomnom okamžitom skončení pracovného pomeru uviesť dôvod tak, aby bolo zrejmé, aké skutočné dôvody viedli žalovaného k okamžitému skončeniu pracovného pomeru. Poukázala na protichodné a klamlivé vyjadrenia žalovaného, keď opakovane mení obdobie, kedy mala žalobkyňa porušiť pracovnú disciplínu. Žalovaný uvádza sťažnosť svedkov V. a U. zo dňa 1.4.2016, následne uvádza, že problémy začali už asi pol roka pred okamžitým skončením pracovného pomeru. Rovnako uvádza, že dňa 4.4.2016 sa žalobkyňa dopustila údajného hrubého verbálneho útoku. Starosta na pojednávaní dňa 2.8.2016 vypovedal, že celý konflikt so žalobkyňou trval od konca januára 2016 a najväčšiu intenzitu zaznamenali približne v priebehu marca 2016. Na ďalšiu otázku odpovedal, že najväčšie problémy vznikli 4.4.2016 a 5.4.2016. Ďalšie protichodné vyjadrenia starostu sú z pojednávania zo dňa 2.8.2016 a 16.10.2018, keď zmenil čas, kedy malo dochádzať k porušovaniu pracovnej disciplíny, pričom je absurdné to, že podľa starostu najzávažnejšie problémy sa udiali počas dňa 04.04.2016, kedy mala celý deň žalobkyňa OČR, takže objektívne ani nemohla porušovať pracovnú disciplínu, pokiaľ v daný deň prácu nevykonávala. Svedkyňa F. vypovedala, že žalobkyňa sa zúčastnila na Rade školy, vtedy zo strany žalobkyne osočovaná nebola. Nepamätala si však, kedy sa to stalo, ale žalobkyňa prišla za svedkyňou a arogantne jej povedala, že je zmija. Pokiaľ by aj bolo pravdivé tvrdenie svedkyne, takýto incident by nebol v rámci výkonu práce počas pracovnej zmeny, preto takéto konanie by jednoznačne nemohlo byť považované za porušenie pracovnej disciplíny. Starosta uvádza protichodné tvrdenia, keď najprv uviedol, že ho nikto s nijakou sťažnosťou nekontaktoval a následne výpoveď zmenil, keď uviedol, že sťažnosti na správanie žalobkyne boli na dennej báze. Svedkyňa V. uviedla, že najviac bola zo strany žalobkyne šikanovaná v mesiaci marec 2016 a údajne najväčšej šikany sa dopustila v čase, keď bola aj so svojou dcérou na káve u žalobkyne. Rozporuplné a jasne klamlivé je tvrdenie starostu, keď na dvoch pojednávaniach najprv uvádzal, že útoky žalobkyne trvali pol roka, neskôr už uvádzal, že útoky trvali od januára 2016 a najväčšiu intenzitu mali mať v marci 2016, no v ďalšej odpovedi na otázku sa podľa starostu najzávažnejšie útoky odohrali dňa 04.04.2016 a 05.04.2016. V konaní bolo preukázané, že starosta žalovaného nikdy, ani len ústne, neupozorňoval žalobkyňu na porušenie pracovnej disciplíny. Svedkovia starostu na pojednávaní uviedli, že žiadne prejednanie dôvodov skončenia pracovného pomeru sa neuskutočnilo. Sťažnosť p. V. a U. zo dňa 01.04.2016 na žalobkyňu bola odovzdaná do dispozície žalobkyne až na pojednávaní dňa 02.07.2016, preto sa javí, že sťažnosť p. V. a U. zo dňa 01.04.2016 mohla v písomnej podobe vzniknúť až neskôr. V tejto súvislosti dáva žalobkyňa do pozornosti klamlivé vyjadrenia svedkyne U., že ju mala žalobkyňa napadnúť dňa 05.04.2016 okolo 10:00 hod. so slovami, že „jej je nesympatická a že ju neznáša“, nakoľko v tento deň doobeda žalobkyňa protokolárne odovzdávala starostovi po skončení jej funkcie riaditeľky, pričom bezprostredne po odovzdaní si starosta žalovaného zavolať žalobkyňu do kancelárie, kde jej bez prejednania a možnosti vyjadrenia sa priamo odovzdal Oznámenie z 05.04.2016. Keby aj žalobkyňa takéto tvrdenia uviedla, tieto nemožno subsumovať pod závažné porušenie pracovnej disciplíny. Je aj časovo nemožné, aby sa žalobkyňa vôbec stretla so svedkyňou Vojtekovou, keďže najprv odučila 3 hodiny a následne bola celý čas so starostom. Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že dňa 04.04.2016 na zasadnutí školskej rady ju starosta opakovane tretíkrát vyzval, aby si dala výpoveď. Z uvedeného je evidentné, že pokiaľ si žalobkyňa sama nepodala výpoveď na nátlak starostu, rozhodol sa s ňou starosta ukončiť pracovný pomer okamžite pre údajné hrubé porušenie pracovnej disciplíny. Žalovaný dynamicky mení obdobie, kedy žalobkyňa údajne mala porušovať pracovnú disciplínu a zároveň mení údajné najzávažnejšie útoky žalobkyne voči iným kolegom, odvoláva sa na aplikáciu

rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4CoPr/8/2014 . V odvolaní žalovaného citovaná judikatúra nemôže byť aplikovaná na prejednávajúcu vec, nakoľko je skutkovo značne odlišná od prejednávanej veci. Žalobkyňa sa v súvislosti s vyššie uvedenými argumentmi odvoláva na rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR, konkrétne na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/316/2009, rozhodnutie sp. zn. 5 Cdo 26/2009, sp. zn. 21Cdo 1252/2002. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé a preukázané, že výpovede uvedených 4 svedkov starostu sú plné rozporov, protirečení a klamlivých tvrdení, ide o subjektívne tvrdenia, pričom všetci ostatní svedkovia vyvrátili akékoľvek šikanovanie a amorálne správanie žalobkyne na pracovisku. Svedkyne Y. F., N. U., E. V. a H. M. v čestnom vyhlásení zo dňa 13.11.2018 uvádzajú klamlivé a ničím nepodložené tvrdenia, ktoré sú vo flagrante rozpore s výpoveďami týchto svedkov na pojednávaní dňa 02.08.2019 . Uvádzajú, že mali byť údajnými svedkami údajného útoku žalobkyne na pani N. U., kde aj citujú údajné vyjadrenie žalobkyne na jej adresu, pričom z vykonaného dokazovania i samotných vyjadrení starostu žalovaného a týchto 4 svedkov na pojednávaní dňa 02.08.2016 je jednoznačne preukázaná tá skutočnosť, že nikto z uvedených 4 svedkov nebol osobne prítomný pri tomto údajnom incidente v šatniach materskej školy dňa 05.04.2016. Z vykonaného dokazovania i samotných vyjadrení starostu žalovaného a týchto 4 krivých svedkov na pojednávaní dňa 02.08.2016 je jednoznačne preukázaná tá skutočnosť, že starosta žalovaného pri doručení písomného oznámenia o okamžitom skončení pracovného pomeru žalobkyne neuviedol ani jeden údajný dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru. V kontexte s vyššie uvedeným namieta konštatovanie prvostupňového súdu v rozsudku, kde v bode 53. odôvodnenia súd konštatuje, že výsluchom svedkýň a čestným vyhlásením zo dňa 13.11.2018 malo byť v konaní preukázané, že žalobkyňa mala vysloviť na adresu 2 svedkýň F. a U. vyjadrenia „zákerná zmija“ a „že nemala rada pani U. a postará sa o to, že príde o funkciu“, keďže dokázali podrobnými citáciami, porovnaniami výpovedí a vyhlásení starostu žalovaného a jeho 4 svedkýň, tieto boli značne protichodné, klamlivé, účelové, v mnohom si protirečili a boli v jasnom rozpore s vykonanými dôkazmi, pričom výpovede takýchto svedkov nemôžu byť v žiadnom prípade súdom posudzované ako vierohodné. L. V. a V. jednoznačne vyvrátili akékoľvek nemorálne správanie žalobkyne na škole. Z čestného vyhlásenia Y. R. vyplýva, že nepociťoval žiadne napäté vzťahy medzi Mgr. E. Y. a pedagogickými, či nepedagogickými pracovníkmi školy. Z vyhlásenia J. M. vyplýva, že na ZŠ vládla tvorivá, nekonfliktná a pokojná atmosféra. Svedkyňa L. S. E. jednoznačne vyvrátila akékoľvek nemorálne správanie sa žalobkyne na škole a bola jedným z rodičov, ktorí sa sťažovali na prevádzkové a právne nedostatky pri vedení školských zariadení zo strany starostu obce Streženice. Svedkyne Y. H. i H. N. zhodne vyhlásili, že počas celého obdobia pôsobenia v ZŠ Streženice nevideli a ani nepočuli o tom, že by žalobkyňa kohokoľvek na pracovisku šikanovala, urážala, či vulgárne sa vyjadrovala. Poukázala na podnet L. L. E. zo dňa 10.08.2016 na Štátnu školskú inšpekciu s názvom „Prešetrenie a výsledok zosúladenia nedostatkov zriaďovateľom školy a súčasného stavu na Základnej škole Streženice zo dňa 10.08.2016“ a Oznámenie výsledku prešetrenia sťažnosti vydané dňa 19.05.2016 Štátnou školskou inšpekciou v Trenčíne, z ktorých vyplýva, že svedkyňa E. V., ktorá bola po okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobkyňou poverená riadením ZŠ Streženice, nespĺňala v tom čase kvalifikačné predpoklady na pedagogického zamestnanca „učiteľ 1. stupňa, vrátane učiteľa 1. stupňa, ktorý vyučuje v nultom ročníku základnej školy“. Žalovaný v podanom odvolaní nesprávne namieta náhradu mzdy a aj priznané príslušenstvo náhrady mzdy vo forme úrokov z omeškania ako i skutočnosť, že práceneschopnosť žalobkyne trvala až do septembra 2017. Z toho dôvodu namieta priznanú náhradu mzdy za obdobie od 14.03.2017 až do septembra 2017, resp. až do preukázateľného skončenia práceneschopnosti žalobkyne. Práceneschopnosť žalobkyne, kedy aj poberala dávku nemocenského poistenia, trvala tak, ako ustálil prvostupňový súd a to od 07.04.2016 do 14.03.2017, čo potvrdila aj Sociálna poisťovňa. Žalobkyňa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/157/2010. Má za to, že neexistujú nijaké dôvody, pre ktoré by mal súd náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, resp. nepriznať a výkon jej práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru nie je v rozpore s dobrými mravmi. Súd pritom rozhodol, že žalobkyne nemožno náhradu mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov nepriznať, resp. znížiť z dôvodu výkonu práce so zanedbateľným príjmom, avšak súd nesprávne prihliadol na skutočnosť, že žalobkyne bol priznaný čiastočný invalidný dôchodok vo výške 308,-Eur mesačne od 15.03.2017 a o sumu čiastočného invalidného dôchodku nesprávne náhradu mzdy žalobkyne znížil. Uvedené je v rozpore s ust. §79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce ako aj s príslušnými ustanoveniami zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Priznaný invalidný dôchodok jednoznačne nie je možné hodnotiť ako dôvod pre zníženie náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru . Žalobkyňa poukázala na aplikáciu rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoPr/2/2015. V dôsledku protiprávneho konania žalovaného nemá žalobkyňa už od apríla 2016 riadny a stabilný príjem zo zamestnania, ktorý ako učiteľka s viac ako 30 - ročnou praxou dosahovala pred neplatným skončením pracovného pomeru. Ako

živiteľka nezaopatreného syna (v súčasnosti študenta denného štúdia VŠ) je od uvedeného času bez relevantného príjmu, v dôsledku čoho má rodina žalobkyne značné finančné a existenčné problémy. Zo žalobkyňou predložených odborných posudkov a lekárskeho správ je jednoznačné, že výrazné zdravotné problémy žalobkyne vedúce k čiastočnej invalidite sa začali práve odo dňa 05.04.2016, t.j. odo dňa doručenia neplatného oznámenia o okamžitom skončení pracovného pomeru, odkedy trpela žalobkyňa hypertenziou, nespavosťou, stredne ťažkými depresiami a podstúpila i psychiatrickú liečbu. Povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru a s tým súvisiacu splatnosť tejto náhrady nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z ustanovení hmotného práva. Nárok žalobkyne na úrok z omeškania je v súlade s ustálenou a početnou judikatúrou súdov SR, z ktorej je zrejmé, že k omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru dochádza u jednotlivých náhrad mzdy spravidla za ten-ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť a nie až právoplatnosťou rozsudku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru /uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/246/2010, sp. zn. 1Cdo/116/2008, rozsudok Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 4CoPr/10/2015/. Pokiaľ žalovaný namieta nevykonanie navrhnutých dôkazov spočívajúcich v opakovanom výsluchu svedkov Y. F., N. U., E. V. a H. M. a X. Y. a R. M. a tiež E. A., súd prvej inštancie postupoval správne a správne vyhodnotil, že 4 svedkyne žalovaného - Y. F., N. U., E. V. a H. M. už boli v konaní vypočuté a z vykonaného dokazovania na pojednávaní dňa 02.08.2016 bolo jednoznačne preukázané, že uvedení 4 svedkovia starostu konali po vzájomnej dohode koordinovane, ich výpovede boli účelové, klamlivé, plné rozporov a nemožno ich považovať v žiadnom prípade za dôveryhodné. V prípade opakovaného výsluchu svedkýň by došlo k mareniu spravodlivosti, k účelovej zmene. Žalobkyňa v konaní preukázala, že skutočným dôvodom neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného bolo, že sa starosta žalovaného potreboval žalobkyne ako nepohodnej osoby zbaviť, nakoľko táto poukázala na opakované porušovanie právnych predpisov pri prevádzke ZŠ Streženice zo strany obce Streženice a jej starostu. A navyše, starosta žalovaného nikdy neupozornil žalobkyňu na akékoľvek porušenie pracovnej disciplíny. Vzhľadom k vyššie uvedeným dôvodom a skutočnostiam a žalobkyňou podanému odvolaniu proti výroku III. odsek 3. a 4. a proti výroku V. rozsudku zo dňa 18.02.2019 v konaní so sp. zn. 9Cpr/1/2016 navrhla, aby odvolací súd vydal nasledovný rozsudok:

1. potvrdzuje výrok I., II. a II. ods. 1 a 2 rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 18.02.2019, sp. zn. 9Cpr/1/2016-267 a v časti výroku III. odsek 3 a 4 a výrok V. v zmysle ust. § 388 CSP mení nasledovne:

2. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi titulom náhrady mzdy

- sumu vo výške 653,80 Eur za obdobie od 14.04.2017 do 30.04.2017, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 653,80 Eur za obdobie od 01.06.2017 do zaplataenia, - sumu vo výške 24.229,17 Eur za obdobie od 01.05.2017 do 31.01.2019, s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.153,77 Eur od 01.07.2017 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.08.2017 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.09.2017 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.10.2017 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.11.2017 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.12.2017 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.01.2018 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.02.2018 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.03.2018 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.04.2018 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.05.2018 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.06.2018 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.07.2018 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.08.2018 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.09.2018 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.10.2018 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.11.2018 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.12.2018 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.01.2019 do zaplataenia, zo sumy 1.153,77 Eur od 01.02.2019 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v prvostupňovom konaní v rozsahu 34,22%, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyňi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súčasne si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, resp. zrušiť v napadnutých častiach a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 30.05.2019 uviedol, že pokiaľ žalobkyňa poukazuje na obsah odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.03.2018, sp.zn. 6Copr/3/2017, od ktorého odvodzuje svoju tézu o neurčitosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného, žalovaný uvádza, že po doplnení dokazovania možno usudzovať, že dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru bol objektívne daný a v písomnom vyhotovení určito vymedzený, poukazujúc na výklad prejavu vôle konajúcej osoby (žalovaného) a skutkovú vedomosť adresáta tohto právneho úkonu (žalobkyne). K detailnejšiemu objasneniu rozhodujúcich skutočností mohlo dôjsť, pokiaľ by

súd prvej inštancie vykonal žalovaným navrhovaný opätovný výsluch svedkov osobne prítomných pri akte odovzdania okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyne, k čomu však v konaní pred súdom prvej inštancie nedošlo. Neexistuje reálny dôvod, ktorý by degradoval výpovednú hodnotu, či upotrebitelnosť vyjadrení starostu žalovaného pre účely zistenia rozhodujúcich skutkových záverov významných pre vydanie rozhodnutia v predmetnej veci. Žalobkyňa spochybňuje svedecké výpovede, ich dôveryhodnosť, čo je však len jej spôsob procesnej stratégie. Čo sa týka „Žiadosti o vyriešenie nevyhovujúcich pracovných vzťahov“ p. V. a p. U. zo dňa 01.04.2016, starosta žalovaného síce na zasadnutí Rady školy dňa 04.04.2016 nežiadal túto listinu osobitne prejednať, členovia Rady školy však o takejto iniciatíve zamestnancov školy boli riadne informovaní, čo vyplýva aj zo zápisnice zo zasadnutia Rady školy, kde medzi dôvodmi odvolania žalobkyne z funkcie riaditeľky je tento dôvod výslovne uvedený („Šikanovanie podriadených zamestnancov zo strany riaditeľky p. Y. E. Y.“). Rovnako tak k spochybňovaniu verbálneho útoku na p. F. po konaní zasadnutia Rady školy dňa 04.04.2016 a jeho relevancie pre založenie dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru sa žalovaný v dostatočnej miere vyjadril vo svojom písomnom podaní zo dňa 13.11.2018, na ktoré aj v tejto súvislosti odkazuje. K útoku na p. U. zo dňa 05.04.2016 uviedol, že podľa tvrdení žalobkyne v tento deň odučila 3 hodiny, je teda zrejme, že starosta žalovaného s ňou nebol po celý ten čas, ako to žalobkyňa v konaní prezentuje, naopak mala dostatok času na to, aby p. U. verbálne napadla. V rovine pravdepodobnosti sa ako skôr pravdepodobné javí, že žalobkyňa bola po konaní zasadnutia Rady školy dňa 04.04.2016 natoľko frustrovaná, že svoje negatívne emócie ventilovala práve verbálnym útokom najprv na p. F. a nasledujúci deň aj na p. U.. Konkrétne k spochybňovaniu výpovedí svedkýň F., V., U. a M., možno uviesť, že (zrejme) v úmysle vytvoriť na tieto osoby tlak, podala žalobkyňa trestné oznámenia pre podozrenie zo spáchania trestného činu krivého svedectva. Z predložených zápisníc z výsluchov týchto osôb (ktoré v konaní predložila žalobkyňa) však vyplýva, že tieto osoby aj pred orgánmi činnými v trestnom konaní v celom rozsahu zotrvali na tom, čo uviedli v konaní pred súdom. V súvislosti s posudzovaním závažnosti konkrétneho konania, ktorého sa žalobkyňa dopustila voči ostatným svojim kolegom je potrebné prihliadnuť nielen na samotný obsah jej vyjadrení (verbálnej šikany), resp. intenzitu v nich použitej vulgárnosti, ale aj na všetky ostatné okolnosti, ako je napr. postavenie, v ktorom sa žalobkyňa v tom čase nachádzala (dlhoročná riaditeľka školy), ktorá zo svojej pozície dokázala naplniť vyjadrené hrozby, či na následky, ktoré takýmto správaním spôsobila, resp. ktoré reálne v dôsledku tohto hrozili, najmä čo sa týka rozkladu vzťahov na pracovisku a negatívne pôsobenie na psychický stav ostatných spolupracovníkov. Neobstojí v tomto prípade ani odkaz žalobkyne na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4CoPr/8/2014, a to jednak z dôvodu, že v danom prípade nie je dôvodom skončenia pracovného pomeru vulgárne správanie sa zamestnanca voči nadriadenému, ale naopak riaditeľky ako riadiaceho pracovníka voči podriadeným, resp. voči jej spolupracovníkom. Vzhľadom na tieto skutočnosti a tzv. „bossing“, ktorého sa žalobkyňa reálne dopúšťala, nemožno na daný prípad aplikovať názor Krajského súdu v Prešove, v zmysle ktorého je potrebné prihliadať aj na slobodu prejavu jednotlivca, resp. primeranú mieru kritiky. Z ďalšieho obsahu vyjadrenia žalobkyne je zrejme, že táto si opätovne uzurpuje právomoc patriacu výlučne súdu, resp. orgánom činným v trestnom konaní, hodnotiť tvrdenia (a ich pravdivosť) žalovaného a výpovede ním navrhnutých svedkov vytrhnuté z kontextu, a tieto bezprecedentne a v rozpore so zisteniami orgánov činných v trestnom konaní vyhlásovať za krivé. Žalobkyňou namietané 4 svedkyne nie sú procesnou stranou konania, nie sú preto povinné svoje tvrdenia akokoľvek preukazovať. Ich svedecká výpoveď, ako aj výpoveď ktoréhokoľvek iného svedka, je vždy subjektívna, keďže svedok svojimi slovami opisuje skutkový dej, ktorý priamo alebo sprostredkovane vnímal. Je preto absurdné, tak ako to žalobkyňa uviedla vo svojom vyjadrení, požadovať od svedka, aby skutočnosti ním uvedené vo svedeckej výpovedi preukázal, prípadne mu nepreukázanie tvrdených skutočností akokoľvek vyčítať, keďže jeho jedinou procesnou povinnosťou je dostaviť sa na výsluch a vypovedať pravdivo. Obdobne je to aj s čestným vyhlásením p. F., U., V. a M., ktorého obsah sa podobne ako výpovede týchto svedkýň žalobkyňa snaží účelovo prekrútiť vo svoj prospech. V súvislosti s týmto čestným vyhlásením je zároveň možné dôvodne namietat tvrdenie žalobkyne, že toto čestné vyhlásenie nesformulovala žiadna z podpísaných osôb odôvodňujúc tento úsudok len z ich pracovného zaradenia (upratovačka, vedúca jedálne, učiteľka). V súvislosti s týmto vyjadrením žalobkyne žalovaný vyjadruje svoje počudovanie nad až zarážajúcou mierou prezentovaných predsudkov, podceňovaním dotknutých osôb a zachovávaním už dávno prežitých spoločenských stereotypov, kedy na základe pracovného zaradenia týchto osôb žalobkyňa automaticky posudzuje ich schopnosť spísať čestné vyhlásenie, ktoré navyše nemá nijak zvlášť komplikovanú formu, či obsah. Na druhej strane čestné vyhlásenie p. N. a p. H., napísané v totožnej forme a s obdobným obsahom zrejme podozrivo na žalobkyňu nepôsobia, keďže tieto sama doložila do konania. K výpovediam svedkýň R. V., B. V. a S. S. E. žalovaný uvádza, že žiadna z výpovedí týchto svedkýň

nepopiera skutočnosť, že by sa žalobkyňa správala voči p. U., F., V., či M. hrubo a vulgárne. Je potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že p. V., tak ako vyplýva z jej výpovede, bola vedúcou mimoškolskej činnosti, t.j. jej pracovná činnosť začínala po vyučovaní aj to len spravidla v utorok alebo piatok od 13:00 - 15:00 hod, z čoho je zrejmé, že objektívne nemusela vnímať vzťahy, ku ktorým dochádzalo pri osobných stretnutiach žalobkyne s jej ostatnými spolupracovníkmi. Obdobne tak vo vzťahu k výpovedi p. V. žalovaný poukazuje na to, že sama svedkyňa uviedla, že sa so žalobkyňou pozná od detstva (čo v určitej miere môže vplývať na jej výpoveď), v škole viedla tanečný krúžok do konca školského roku 2014/2015, t.j. v rozhodujúcom období vnímala vzťahy panujúce na základnej škole v Streženiciach len ako starý rodič jedného zo žiakov, pričom nemožno opomenúť, že ohľadne predmetného sporu sa od samotného začiatku veľmi intenzívne angažuje v prospech žalobkyne, a to vrátane aktivity na sociálnych sieťach. Ani výpoveď p. E. nie je spôsobilá vyvrátiť skutočnosti svedčiace o hrubom správaní sa žalobkyne voči ostatným zamestnancom školy, keďže p. E. celú situáciu vnímala z pozície rodiča žiaka tejto školy, pričom rovnako ako v prípade p. V. ide o blízku rodinnú známu žalobkyne. Ohľadne žalobkyňou predložených čestných vyhlásení viacerých osôb, ktoré zrejme majú preukazovať, že žalobkyňa sa voči ostatným zamestnancom školy nesprávala vulgárne a šikanózne, je na mieste uviesť, že predmetné osoby boli buď externými pracovníkmi (p. M., p. R.), ktorí s ostatnými (internými) pedagogickými a nepedagogickými zamestnancami prichádzali do styku len zriedka, či dokonca na škole v rozhodujúcom období nepôsobili vôbec (p. V.). Vo vzťahu k predloženým vyhláseniam p. H. a p. N., žalovaný opätovne akcentuje, že samotná skutočnosť, že sa žalobkyňa voči nim nesprávala hrubo a že ani neboli svedkom takéhoto správania, čo možno odvodzovať aj od miesta výkonu ich práce - školská jedáleň, ešte samo o sebe nepreukazuje to, že sa takéhoto správania žalobkyňa nedopúšťala vo vzťahu k ostatným pedagogickým či nepedagogickým zamestnancom školy, vychádzajúc najmä z výpovedí vyššie spomenutých svedkýň, z ktorých je zrejmé, že tak žalobkyňa spravidla nekonala verejne, ale „medzi štyrmi očami“. Žalovaný osobitne vo vzťahu k obdobiu práceneschopnosti žalobkyne opätovne poukazuje na vyjadrenie samotnej žalobkyne na pojednávaní súdu dňa 16.10.2018, v zmysle ktorého bola práceneschopná až do septembra 2017, napriek tomu, že nemocenské dávky poberala len do marca 2017, a to z dôvodu zákonného obmedzenia trvania podporného obdobia. Pokiaľ skutočná dĺžka trvania práceneschopnosti žalobkyne (trvanie podporného obdobia nemožno automaticky stotožňovať s dĺžkou práceneschopnosti) v dostatočnom rozsahu nevyplýva zo súdneho spisu, žalovaný považuje za potrebné a zároveň navrhuje túto skutočnosť zistiť dopytom v Sociálnej poisťovni, prípadne priamo zo zdravotnej dokumentácie žalobkyne, resp. dopytom u jej ošetrojúceho lekára, keďže žalovaný tieto listiny nie je objektívne spôsobilý zabezpečiť. Otázku možnej práceneschopnosti žalobkyne považuje žalovaný za relevantnú a túto navrhuje zistiť aj vo vzťahu k časovému obdobiu nasledujúcemu po septembri 2017 až do rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej. Obdobne tak vo vzťahu k priznanému úroku z omeškania žalovaný v dostatočnej miere vyjadril svoju právnu argumentáciu a tézu, v zmysle ktorej žalobkyňa úrok z omeškania pre prípad priznania nároku na náhradu mzdy za obdobie pred vydaním rozsudku nemožno priznať, pričom prístupom a contrario by došlo k výraznému zásahu do práv a postaveniu zamestnávateľa, ktorý by bol neprimerane a nedôvodne znevýhodnený oproti zamestnancovi, pričom pokiaľ má mať už samotná náhrada mzdy okrem iného aj sankčný charakter nie je dôvodné a primerané zamestnávateľa postihovať navyše aj úrokom z omeškania. Žalovaný zároveň výslovne popiera, že by z predložených lekárskeho správ, či akéhokoľvek iného dôkazu uplatňovaného v konaní vyplývalo, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo príčinou (spúšťačom) jej zdravotných problémov, práve naopak, z predloženej anamnézy a lekárskeho správ jasne vyplýva, že žalobkyňa bola aj pred touto udalosťou opakovane dlhšiu dobu práceneschopná, resp. dlhodobo pre uvedenú anamnézu liečená. Žalovaný odmieta obvinenia žalobkyne, že sa jej chcel žalovaný ako nepohodlnej osoby úmyselne zbaviť. Je to práve žalobkyňa, ktorá ani po skončení pracovného pomeru neupustila od svojich zaužívaných praktík, kedy aj naďalej starostu obce, či kohokoľvek iného, kto svedčil v neprospech žalobkyne, verejne osočovala. Žalovaný nepovažuje vyjadrenie žalobkyne za relevantné, v celom rozsahu sa pridržiava odvolacieho petitu ako i vyjadrenia zo dňa 06.03.2019.

13. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 17.07. 2019 uviedla, že žalovaný opakovane uvádza, že v Okamžitom skončení pracovného pomeru presne vymedzil dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru. Právny názor žalovaného je absolútne nesprávny, pokiaľ dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru, nemožno túto vadu dodatočne konvalidovať a odstrániť, pričom v doterajšom konaní jasne a bez pochybností žalobkyňa preukázala, že žalovaný v priebehu konania dynamicky menil dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru (viď podrobná argumentácia a citácie výpovedí žalovaného uvedené v našom odvolaní zo dňa 05.12.2016 i vyjadrení k odvolaniu žalovaného zo dňa 23.04.2019). Žalobkyňa v

konaní jednoznačne a opakovane preukázala výrazné rozpory a zmeny vo výpovediach starostu žalovaného ako i výpovede svedkov . Žalovaný opakovane a účelovo zavádza súd ohľadne sťažnosti p. V. a p.U. zo dňa 01.04.2016 , keď žalovaný vo výpovediach mení obdobie, kedy mala žalobkyňa údajne porušovať pracovnú disciplínu. V prvom úkone žalovaného vo veci samej, žalovaný uvádzal, že dôvodom skončenia pracovného pomeru boli útoky žalobkyne voči svojím kolegyniam, ktoré však nijako nekonkretizoval a nešpecifikoval, odvolával sa však jedine na sťažnosť p. V. a U. zo dňa 01.04.2016. Na pojednávaní dňa 02.08.2016 uviedol, že problémy začali asi pol roka predtým, ako sa rozhodol pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Následne opäť menil čas, kedy malo dochádzať k porušeniu pracovnej disciplíny. Z tohto klamlivého a účelového vyjadrenia starostu opäť vyplýva zmena predošlých tvrdení. Svedkyňa F. na pojednávaní dňa 02.08.2016 uviedla, že na rade školy 4.4.2016 nebola zo strany žalobkyne osočovaná ani napadnutá. Následne na to však svedkyňa opäť rozporuplne uviedla, že žalobkyňa mala uviesť výrok „trafená hus zagága“, čo svedkyňa považovala za urážku, zároveň opäť rozporuplne uviedla cit. :“ Nepamätám si presne, kedy to už bolo, ale stalo sa, že prišla za mnou do triedy a arogantne mi povedala, že som zmija. Do zmijí mi nadávala po konaní školskej rady, teda po dátume 4.4. „ . Starosta na pojednávaní dňa 02.08.2016 uviedol , že ho nikto až do 01.04.2016 oficiálne nekontaktoval s nijakou sťažnosťou na žalobkyňu , avšak na pojednávaní dňa 16.10.2018 uviedol, že impulzy od zamestnancov ohľadne zlého správania žalobkyne voči spoluzamestnancom boli najmä telefonické. Tie telefonáty boli v podstate na dennej báze od zamestnancov, no ale tie posledné dva dni to už bol extrém. Z uvedeného je zrejmé, že starosta najskôr uvádzal, že ho nikto nekontaktoval s nijakou sťažnosťou a následne svoju výpoveď zmenil a uvádzal, že sťažnosti ohľadne správania žalobkyne boli na dennej báze. Zároveň opakovane zdôrazňuje, že pokiaľ mala žalobkyňa počas dňa 04.04.2016 celý deň OČR a až vo večerných hodinách sa zúčastnila zasadnutia Rady školy a dňa 05.04.2016 odučila len 3 hodiny a následne začala odovzdávať funkciu p. V., je nepravdepodobné a časovo nemožné, aby k údajne najzávažnejším incidentom došlo v dňoch 04.04.2016 a 05.04.2016. K tvrdeniu starostu, že p. V. skončila v nemocnici dávame do pozornosti aj klamlivú výpoveď p. V. z pojednávania zo dňa 02.08.2016. L. V. najprv vo výpovedi uvádzala, že najviac bola zo strany žalobkyne šikanovaná v mesiaci marec 2016, kedy sa z toho údajne i psychicky zrútila, no o chvíľu nato na otázku žalobkyne sama priznala, že práve v tom istom mesiaci marec 2016, teda v tom údajnom čase najväčšej šikany, bola spolu so svojou dcérou u žalobkyne doma na kávu...!!! . Na pojednávaní konanom dňa 16.10.2018 starosta uviedol, že žalobkyňu ústne upozorňoval na porušenie pracovnej disciplíny. Žalovaný opakovane, hrubo, vedome a účelovo zavádza súd, keď sa klamlivo snaží navodiť stav, že žalobkyňa bola Radou školy odvolaná z funkcie riaditeľky ZŠ Streženice. Žalobkyňa sa funkcie riaditeľky ZŠ Streženice vzdala sama písomne listom zo dňa 24.03.2016 adresovaným starostovi žalovaného s tým, že ďalej bude vykonávať iba funkciu učiteľa ZŠ Streženice v zmysle pracovnej zmluvy zo dňa 31.08.2004 a jej dodatku č. 3 zo dňa 31.08.2009, pričom tak žalobkyňa učinila po dlhodobom nátlaku starostu žalovaného voči jej osobe, ktoré v konaní preukázali. Žalovaný opakovane, hrubo, vedome a účelovo zavádza súd, keď sa klamlivo snaží navodiť stav, že žalobkyňa mala byť údajne frustrovaná zo svojej profesionálnej degradácie a pani F. a U. mala považovať žalobkyňa údajne za jedných z vinníkov tejto jej „degradácie“. Rovnako účelové, klamlivé a ničím nepodložené sú vyjadrenia žalovaného o údajných útokoch žalobkyne na R. M. po pojednávaní dňa 01.10.2018, pričom žalobkyňa vypovedala v tejto veci v priestupkovom konaní, ktoré z pomsty inicioval R. M. ako reakciu na to, že žalobkyňa dala trestné oznámenie pre krivú výpoveď voči jeho manželke H. M.. Žalovaný klamlivo uvádza, že žalobkyňa chcela podaním trestného oznámenia na 4 svedkov žalovaného starostu vytvoriť na tieto osoby tlak a že tieto 4 svedkyne mali údajne potvrdiť pred vyšetrovateľom PZ to, čo uvádzali pri ich výpovedi na pojednávaní dňa 02.08.2016. Svedkyňa Y. F. vo svojej výpovedi zo dňa 02.01.2017 pred vyšetrovateľom PZ uviedla (cit.), „Starosta so stretnutím súhlasil a v určený deň sme sa stretli na Obecnom úrade v Streženiciach u starostu my učiteľia a rodičia a nepedagogickí pracovníci. Kedy stretnutie bolo už neviem. Určite to však bolo koncom minulého roka, pred tým súdnym konaním.“ Svedkovia mohli iniciovať stretnutie najskôr až v júni 2016 a nie „koncom minulého roka“ . Svedkyňa N. U. vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedla, že deň pred pojednávaním, t.j. 01.08.2016, mali spoločné stretnutie svedkov starostu so starostom žalovaného a zároveň N. U. doslova priznala, že sa so starostom boli svedkovia poradiť, ako budú vypovedať . Žalovaný prezentoval pri jeho neurčitom a následne rozširovanom okamžitom skončení pracovného pomeru so žalobkyňou ako jediný dôvod práve žalovaným vymyslené údajné verbálne útoky a šikanovanie na pracovisku. Svedkyňa N. U. vo výpovedi zo dňa 02.01.2017 pred vyšetrovateľom PZ uviedla (cit.), „Nie je pravdou, že by sme sa na stretnutí bavili o tom, ako máme vypovedať pred súdom, čo máme vo svedeckej výpovedi hovoriť.“ , pričom následne uviedla, že sa bavili aj o tom ako vypovedať, tak som to nemyslela tak, že čo máme pred súdom hovoriť, ale som to myslela tak, že ako vypovedať po tej formálnej stránke, že ako sa pri výsluchu správať.“ Svedkyňa E. V. bola jednou z autoriek žiadosti o vyriešenie údajných

nevyhovujúcich pracovných vzťahov doručenej starostovi dňa 01.04.2016, v ktorej autorky uvádzali, že sú pod neustálym tlakom urážania, osočovania a vyhľadávania konfliktov zo strany žalobkyne, je vysoko nepravdepodobné a absurdné, že by svedkyňa E. V. nevedela, čo je predmetom sporu a prečo má ísť vypovedať ako svedkyňa vo veci žalobkyne. Žalobkyňa následne poukázala na výpoveď H. M. pred vyšetrovateľom, keď uviedla, že „nie je pravdou, že by sme sa na stretnutí bavili o tom, ako ktorá máme vypovedať pred súdom.“ V tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že všetky štyri svedkyne pred vyšetrovateľom PZ vypovedali takmer totožne. Žalovaný účelovo a nesprávne vo vyjadrení spochybňuje rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4CoPr/8/2014, ktorý možno jednoznačne pre skutkovú podobnosť, ba v mnohých aspektoch až totožnosť, aplikovať na prejednávajúcu vec v tomto konaní. Žalovaný opäť klamlivo a účelovo hovorí vo Vyjadrení o údajnom „bossingu“ žalobkyne. Žalobkyňa bola priamym nadriadeným iba učiteľke ZŠ p. V., pričom 4 svedkyne starostu žalovaného, pani U. (učiteľka MŠ), M. (vedúca ŠJ) a F. (upratovačka obecného úradu), boli zamestnancami iných školských zariadení obce Streženice- materská škola a školská jedáleň, t.j. žalobkyňa ako riaditeľka ZŠ nemala voči nim žiadnu riadiacu kompetenciu a nebola ani ich priamym kolegom. Žalovaný opakovane rozporupne uvádza údajné hrubé „vyhrážky a vulgárnosti“ zo strany žalobkyne, pričom za tie najzávažnejšie po opakovanej zmene svojej výpovede považoval údajné útoky proti svedkyňi F. a U. zo dňa 04.06.2016 a 05.06.2016, ktoré ho mali viesť k ukončeniu pracovného pomeru so žalobkyňou. Z dôkazov predložených žalobkyňou - svedeckých výpovedí a vyhlásení ostatných spolupracovníkov v ZŠ a ŠJ Streženice je zrejmé, že až 5 priami spolupracovníci žalobkyne na pracovisku ZŠ Streženice, ktorí vykonávali nejakú formu práce v ZŠ Streženice v období rokov 2015 až 2016, rezolútne, konzistentne a bez akéhokoľvek rozporu vyvrátili klamlivé, účelové a rozporupné výpovede 4 Svedkov starostu i samotného starostu, jedná sa o uvedených Y. H., H. N., C. V., Y. R. a J. M.. Všetci uvedení 5 priami svedkovia pomerov na pracovisku v ZŠ Streženice v období rokov 2015 až 2016 zhodne uviedli, že počas celého obdobia pôsobenia v ZŠ Streženice nevideli a ani nepočuli o tom, že by žalobkyňa kohokoľvek na pracovisku šikanovala, urážala, či vulgárne sa vyjadrovala, nevedeli ani o žiadnej sťažnosti na žalobkyňu, označili ju za osobu priateľskú, slušnú, pozitívnu, vždy sa snažiacu vo svojom okolí pomáhať. Rovnako p. V., ako bývalý starosta obce Streženice, ktorý dlhé roky pri výkone funkcie starostu spolupracoval so žalobkyňou ako riaditeľkou ZŠ, je rovnako plne spôsobilý preukázať svojim čestným vyhlásením čistý morálny profil žalobkyne a jeho vyhlásenie má plnú relevanciu pre meritum veci v tomto konaní. Rovnako nedostatky pri prevádzke ZŠ, na ktoré poukázala žalobkyňa i svedkyňa pani E., sú veľmi podstatné pre objasnenie skutkového stavu veci, nakoľko tieto boli pravým dôvodom, pre ktoré despotickej a arogantnej starosta žalovaného neplatne skončil pracovný pomer s nepohodlnou žalobkyňou, ktorá na tieto nedostatky opakovane poukazovala a žiadala starostu o ich nápravu. Žalobkyňa opakovane poukázala na čestné vyhlásenie zo dňa 13.11.2018. Súčasne opakovane hodnotila výpovede svedkov tak, ako v predchádzajúcich svojich písomných podaniach. Žalovaný nesprávne a opakovane namieta, že práceneschopnosť žalobkyne trvala až do septembra 2017 a z toho dôvodu namieta priznanú náhradu mzdy za obdobie 14.03.2017 až september 2017, resp. až do preukázateľného skončenia práceneschopnosti žalobkyne. Práceneschopnosť žalobkyne, kedy aj poberala dávku nemocenského poistenia, trvala tak, ako ustálil prvostupňový súd a to od 07.04.2016 do 14.03.2017, pričom takto to na dožiadanie prvostupňového súdu potvrdila i Sociálna poisťovňa, ktorej potvrdenie je v spise. Žalovaný na pojednávaní túto skutočnosť nenamietal a nenavrhol vykonanie takéhoto ďalšieho dôkazu, ako navrhuje vo Vyjadrení a keďže dokazovanie vyhlásil na poslednom pojednávaní prvostupňový súd za ukončené v zmysle § 182 CSP, žalovaného námietka a požadované doplnenie dokazovania sú absolútne nedôvodné a odvolací súd mu nemôže vyhovieť, nejde o žiadne novoty v konaní. V súvislosti s ničím nepodloženou obranou žalovaného poukázali opakovane na závažnú skutočnosť, že žalobkyňa počas súdneho konania relevantnými listinnými dôkazmi ohľadne zhoršenia jej zdravotného stavu preukázala skutočnosť, že k vážnemu zhoršeniu jej zdravotného stavu, dlhodobej práceneschopnosti, vzniku invalidity a priznaniu čiastočného invalidného dôchodku došlo práve v príčinnej súvislosti s nátlakom starostu žalovaného na žalobkyňu pred neplatným skončením pracovného pomeru, ktorý začal v decembri 2015, kedy starosta žalobkyňu prvýkrát vyzval, aby si sama dala výpoveď z dôvodu, že si dovolila kritizovať neriešenie situácie s kúrením v ZŠ (viackrát spomenutá celomesačná PN žalobkyne v mesiaci február 2016) a najmä v príčinnej súvislosti s doručením oznámenia o neplatnom okamžitom skončení pracovného pomeru dňa 05.04.2016, odkedy bola žalobkyňa dlhodobo práceneschopná a trpela závažnými psychickými problémami a podstúpila i dve operácie mozgu. V tomto kontexte namieta závery uvedené v bode 62. odôvodnenia Rozsudku zo dňa 18.02.2019, v ktorom prvostupňový súd nesprávne a v rozpore s vykonaným dokazovaním uviedol, že žalobkyňa údajne nepreukázala súvislosť zhoršenia jej zdravotného stavu s doručením okamžitého skončenia pracovného pomeru. Zo žalobkyňou predložených odborných posudkov a lekárskeho správ je jednoznačné a nespochybniteľné, že výrazné

zdravotné problémy žalobkyne vedúce k čiastočnej invalidite (pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 60%) sa začali práve odo dňa 05.04.2016, t.j. odo dňa doručenia neplatného oznámenia o okamžitom skončení pracovného pomeru, odkedy trpela žalobkyňa hypertenziou, nespavosťou, stredne ťažkými depresiami a podstúpila i psychiatrickú liečbu a to všetko v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru, čo žalobkyňa s ohľadom na jej 100% dovtedajšiu povesť a čistý morálny profil, ktorý sme v konaní jednoznačne preukázali viacerými svedkami a čestnými vyhláseniami, pociťovala ako výraznú nepravosť a nespravodlivosť spáchanú zo strany žalovaného na jej osobe a poškodenie jej dobrého mena, pričom jej zdravotný stav sa ešte výraznejšie zhoršil v mesiaci august 2016, kedy bol vydaný pôvodný a neskôr odvolacím súdom zrušený nezákonný rozsudok súdu prvého stupňa v tejto právnej veci, ktorým súd žalobu žalobkyne pôvodne zamietol, čo ešte prehĺbilo depresie a s tým súvisiace zdravotné problémy žalobkyne. V súvislosti s ochranou žalobcu ako zamestnávateľa aplikovanou v Rozsudku zo dňa 18.02.2019, ktorý konal v prípade žalobkyne protiprávne a neplatným právnym úkonom jej spôsobil majetkovú i nemajetkovú ujmu, vrátane vážnej ujmy na zdraví, tiež poukázali na § 7 ods. 4 Zákonníka práce. Žalobkyňa v konaní preukázala, že skutočným dôvodom neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného bolo, že sa starosta žalovaného potreboval žalobkyne ako nepohodlnej osoby zbaviť. Starosta žalovaného nikdy neupozornil žalobkyňu na akékoľvek porušenie pracovnej disciplíny a nátlakovým konaním vyzýval žalobkyňu, aby si sama dala výpoveď z pracovného pomeru. Žalobkyňa počas celého konania vypovedala pravdivo, konzistentne a bez jediného rozporu, či protichodného tvrdenia. Naopak starosta žalovaného a jeho 4 kriví svedkovia produkovali počas celého konania vyslovene klamlivé, ničím nepodložené, protichodné a rozporuplné výpovede a vyhlásenia, opakovane účelovo menili svoje výpovede a dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru.

14. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 30.08.2019 uviedol, že žalobkyňa v prevažnej časti svojho vyjadrenia už po niekoľkokrát reprodukuje svoje predchádzajúce tvrdenia, ku ktorým sa žalovaný v priebehu konania v dostatočnej miere vyjadril, pričom sa obmedzuje na prezentáciu svojich (nesprávnych) subjektívnych záverov odvodených od pravdepodobnosti či nepravdepodobnosti skutkového deja a na svojvoľný výklad výpovedí svedkov vytrhnutý z celkového kontextu. V súvislosti s opätovne podsúvaným záverom „o dynamickej zmene vyjadrení starostu žalovaného“ možno uviesť, že žalobkyňa dôvod okamžitého skončenia jej pracovného pomeru nesprávne vníma izolovane a tento dôvod sa snaží identifikovať cez čiastkový a konkrétny úkon (útok). Žalobkyňa ignoruje osobitné okolnosti daného prípadu, svoje dlhodobo nepriaznivé a problematické správanie sa ku kolegom a podriadeným zamestnancom, ktoré postupom času len gradovalo, až vyvrcholilo už opísanými udalosťami zo dňa 04.04.2016 a následne aj 05.04.2016.

V danom prípade, pokiaľ by išlo o jediný a náhodný verbálny útok žalobkyne, žalovaný by s ňou pracovný pomer neskončil. Nešlo len o jediný verbálny útok, ale o dlhodobé, pravidelne sa opakujúce a s postupom času gradujúce správanie sa, ktoré čoraz viac rozkladalo vzťahy na pracovisku a v tom dôsledku aj riadne fungovanie vyučovacieho procesu na základnej škole v Streženiciach. Neprístojné správanie sa žalobkyne k ostatným kolegom mal navyše za preukázané aj súd prvej inštancie, čo uviedol aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru nemožno vnímať izolovane, bez zohľadnenia a vnímania širších súvislostí a okolností, za ktorých k nemu došlo. S odstupom času nemá žalovaný presnú vedomosť, či zriaďovateľovi bolo pred konaním zasadnutia Rady školy doručené vzdanie sa funkcie žalobkyne (má skôr za to že nie), v každom prípade však na základe podnetu zamestnancov ZŠ Streženice a petície nespokojných rodičov Rada školy na svojom zasadnutí zo dňa 04.04.2016 prijala návrh na odvolanie žalobkyne z funkcie riaditeľky školy, a to okrem iného aj z dôvodu šikanovania ostatných zamestnancov ZŠ Streženice, čo zo zápisnice zo zasadnutia jednoznačne vyplýva. Žalovanému nie je zrejmé, od čoho žalobkyňa odvodzuje právomoc hodnotiť a svojvoľne interpretovať obsah výpovedí svedkýň V., F., U. a M.. Pokiaľ by bolo vznesené obvinenie zo spáchania trestného činu voči svedkyniam, žalobkyňa by túto skutočnosť bezpochyby uviedla, k čomu však doposiaľ nedošlo.

Pokiaľ sa voči žalobkyne rozhodnú nepodstupovať žiadne „právne kroky“, určite to nebude z dôvodu, že jej tvrdeniam a obvineniam dávajú za pravdu, ale zrejme skôr preto, že na rozdiel od nej nemajú snahu ju kriminalizovať. Čo sa týka vyhlásenia ostatných školských pracovníkov, žalovaný uvádza, že ich vyhlásenia, pokiaľ by aj boli pravdivé, samé o sebe nevyklúčujú ani nespochybujú, že sa žalobkyňa správala k vyššie uvedeným osobám (p. M., F., U. a V.) vulgárne a šikanózne a už vôbec nepreukazujú nepravdivosť výpovedí predmetných svedkýň. A navyše, títo ostatní školskí pracovníci, v čase kedy k predmetnému konaniu žalobkyne dochádzalo, pôsobili v ZŠ Streženice len externe. Je urážlivé a klamlivé tvrdenie žalobkyne, v zmysle ktorého mal žalovaný predmetné svedkyne

odmeniť za ich „krivé a účelové výpovede“ mimoriadnymi odmenami. Žalovaný opätovne zdôrazňuje, že výhražné a vulgárne vyjadrenia žalobkyne nemožno hodnotiť izolovane, ale naopak v kontexte s ostatnými okolnosťami daného prípadu, prihliadajúc tiež na pozíciu (funkciu), z ktorej žalobkyňa tieto svoje verbálne ataky adresovala, ako aj na následky, ktoré to u adresátov týchto útokov vyvolalo. Čestné vyhlásenia M., V., F. a U. pre účely súdneho konania poskytli, právne relevantným spôsobom potvrdili jeho obsah a platnosť svojimi (úradne overenými) podpismi, čo bez ďalšieho postačuje pre platnosť a relevantnosť tejto listiny. Skutočnosť, že žalobkyňu nemožno priznať náhradu mzdy za čas trvania jej práceneschopnosti žalovaný namietal už v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom o dĺžke práceneschopnosti žalobkyne žalovaný nemal vedomosť. Za obdobie trvania práceneschopnosti žalobkyne nie je možné žalobkyňu priznať náhradu jej mzdy. V nebola preukázaná žiadna súvislosť medzi konaním žalovaného a zdravotným stavom žalobkyne, ktorá v dôsledku svojich dlhodobo trvajúcich zdravotných problémov bola aj počas trvania pracovného pomeru viackrát dlhodobo práceneschopná, čo sama v konaní priznala. Žalovaný odmieta tvrdenia žalobkyne, že jej podnety na kontrolu a zistené nedostatky by mali byť dôvod okamžitého skončenia jej pracovného pomeru.

15. Ďalšie podania strán dané neboli.

16. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné v napadnutej časti, výroku III., odsek 3 a 4 a výroku V. podľa § 388 CSP zmeniť a v napadnutej časti, výroku I. a II. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdiť.

17. Podstata odvolacích argumentov žalobkyne sa žalovaného bola koncentrovaná na tvrdenia o nesprávnom právnom posúdení, nedostatočnom, nesprávnom zistení skutkového stavu veci a odvolacím dôvodom malo byť aj to, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

18. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

19. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo vyjadrení strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

20. Oboznámením sa s obsahom spisu, odôvodnením napadnutého rozsudku, zisteným skutkovým stavom, právnym posúdením uplatneného nároku súdom prvej inštancie a jeho procesným postupom v konaní odvolací súd konštatuje postačujúco z vykonaného dokazovania zistený skutkový stav, ako aj správne právne posúdenie vystihujúce podstatu súdnej veci. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmý vzťah medzi skutkovými zisteniami, úvahami pri hodnotení dôkazov, rozhodnutie súdu prvej inštancie je preskúmateľné, čo vo svojom komplexe vytvára predpoklad pre konštatovanie jeho správnosti. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku a k odvolacím námietkam žalobkyne a žalovaného uvádza:

21. Vzhľadom na to, že odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania, odvolací súd nepovažoval za potrebné a účelné

na prejednanie odvolania nariaďovať pojednávanie, keď si to nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP). Preto nebolo rozumného a zákonného dôvodu pre nariadenie odvolacieho pojednávania .

22. Okamžite môže skončiť pracovný pomer zamestnanec aj zamestnávateľ, a to len na základe taxatívne vymedzených dôvodov v Zákonníku práce, pričom okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa sa považuje za výnimočný spôsob skončenia pracovného pomeru. Čo možno považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny, závisí od posúdenia zamestnávateľa. Stupeň intenzity porušenia pracovnej disciplíny posudzuje zamestnávateľ v závislosti od konkrétnych okolností, za ktorých zamestnanec porušil pracovnú disciplínu, a taktiež prihliada aj na osobu zamestnanca. Zamestnávateľ musí preukázať, že porušenie pracovnej disciplíny bolo zavinené zamestnancom. Ak ide skutočne o závažné porušenie pracovnej disciplíny, zamestnávateľ má možnosť rozhodnúť sa, či v prípade závažného porušenia pracovnej disciplíny zamestnancom zvolí výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru. Iba závažné porušenie pracovnej disciplíny je dôvodom podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce na okamžité skončenie pracovného pomeru. Vzhľadom na charakter citovaného zákonného ustanovenia, ktoré patrí k právnym normám s neurčitou (abstraktnou) hypotézou, je vždy úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia, s ohľadom na okolnosti prípadu, sám túto hypotézu vymedzil. Je vecou súdu, aby posúdil, či sa zamestnanec dopustil zavineného porušenia pracovnej disciplíny, a v prípade kladného záveru rozhodol, o aký stupeň porušenia pracovnej disciplíny v danom prípade ide. Pri týchto úvahách nie je súd obmedzovaný žiadnymi konkrétnymi hľadiskami, či hranicami, ale berie do úvahy iba špecifiká prejednávanej veci a podporne i platnú judikatúru, ak táto bola prijatá. Z uvedeného vyplýva, že pri posudzovaní stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny nie je súd viazaný tým, ako zamestnávateľ vo svojom pracovnom poriadku (alebo v inom internom predpise) hodnotí určité konanie svojho zamestnanca (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 17/2011). Intenzita porušenia pracovnej disciplíny je jedným zo základných hľadísk pri rozhodovaní o postihu za porušenie pracovnej disciplíny. Nakoľko intenzitu porušenia pracovnej disciplíny, ktorá by bola dostatočným právnym základom na uplatnenie okamžitého skončenia pracovného pomeru Zákonník práce nezakotvuje, podlieha posúdeniu súdom a závisí od okolností konkrétneho prípadu. Za porušenie pracovnej disciplíny závažným spôsobom možno považovať napríklad aj fyzické útoky na ostatných zamestnancov, napadnutie zamestnancov.

23. Skôr, ako súd prvej inštancie posudzoval, s poukazom na vyššie uvedené, stupeň intenzity závažného porušenia pracovnej disciplíny, podrobil súdnemu prieskumu písomne podanie žalovaného zo dňa 05.04.2016 - „Okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b/ ZP.

24. Podľa § 68 ods. 1 písm. b/ zákona č. 311/2001 Zb. Zákonník práce (ďalej len Zákonník práce), zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer výnimočne, a to iba vtedy, ak zamestnanec porušil závažne pracovnú disciplínu.

25. Podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce, zamestnávateľ môže podľa odseku 1 okamžite skončiť pracovný pomer iba v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa o dôvode na okamžité skončenie dozvedel najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol. O začiatku a plynutí lehoty rovnako platia ust. § 62 ods. 3 a 4.

26. Podľa § 70 Zákonníka práce, okamžité skončenie pracovného pomeru musí zamestnávateľ aj zamestnanec urobiť písomne, musia v ňom skutkovo vymedziť jeho dôvod tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom a musia ho v ustanovenej lehote doručiť druhému účastníkovi, inak je neplatné. Uvedený dôvod sa nesmie dodatočne meniť.

27. Podľa časti III, čl.13 , bod 10 písm. f Pracovného poriadku pre pedagogických zamestnancov a ostatných zamestnancov školy, školských zariadení, za závažné porušenie pracovnej disciplíny, pre ktoré môže dať zamestnávateľ zamestnancovi výpoveď, resp. s ním môže skončiť pracovný pomer okamžite, sa považuje najmä hrubé osočovanie a urážky spoluzamestnancov alebo ich zákonných zástupcov.

28. Podstatou odvolacieho dôvodu odvolateľa bol nesúhlas so závermi súdu prvej inštancie, že žalovaný v písomnom vyhotovení okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 05.04.2016 neuviedol určite a zrozumiteľne skutkové vymedzenie dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru, keď len

samotné skonštatovanie o hrubom osočovaní a urážaní zamestnancov bez bližšieho priblíženia voči komu tak mala žalobkyňa konať, nestačí.

29. Odvolací súd sa s právnym názorom súdu prvej inštancie stotožňuje a na zdôraznenie uvádza nasledovné:

30. Žalobkyňa uzatvorila so žalovaným dňa 31.08.2004 pracovnú zmluvu, ktorá bola menená dodatkami č. 1 zo dňa 02.01.2007, dodatkom č. 2 zo dňa 02.01.2008, dodatkom č.3 zo dňa 31.08.2009. Žalovaný vymenoval žalobkyňu dňom 01.08.2012 do funkcie riaditeľky Základnej školy v obci Streženice. Oznámením o okamžitom skončení pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b/ ZP zo dňa 05.04.2016 ukončil žalovaný so žalobkyňou pracovný pomer z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny tým, že hrubo osočovala a urážala spoluzamestnancov na pracovisku. Platný pracovný poriadok účinný od 01.12.2010 podľa čl. 13, bod 10 písmeno f/, považuje hrubé osočovanie a urážky spoluzamestnancov za závažné porušenie pracovnej disciplíny. Odvolací súd už vo svojom prechádzajúcom rozhodnutí poukázal na ust. § 70 ZP, keď dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru musí byť v písomnom okamžitom skončení pracovného pomeru uvedený tak, aby bolo zrejmé, aké sú skutočné dôvody, ktoré vedú druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu k rozviazaniu pracovného pomeru, keď takéto vymedzenie dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaným je nejasné, neurčité a nezrozumiteľné.

31. Kľúčovou spornou otázkou v danej veci bolo, či spôsob, ktorý žalovaný použil pri vymedzení okamžitého skončenia pracovného pomeru predstavuje nepochybne také skutkové vymedzenie okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 70 ZP, teda vymedzenie takým spôsobom, aby bolo nepochybné, v čom okamžité skončenie pracovného pomeru spočíva. Dôvod uvedenia je skutkovo vymedzený nezameniteľným spôsobom vtedy, ak sú v okamžitom skončení pracovného pomeru okolnosti uvedené tak, že opísaný skutok je nezameniteľný s inými skutkami. Bez tejto konkretizácie použitého dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru nie je možné, aby nevznikli pochybnosti o tom, z akého dôvodu bol so zamestnancom okamžite skončený pracovný pomer a že dôvod nebude možné dodatočne meniť dopĺňaním skutkových údajov, ktoré okamžité skončenie pracovného pomeru neobsahuje. Je teda potrebné, aby dôvod bol určitým spôsobom konkretizovaný uvedením skutočností, v ktorých účastník vidí naplnenie zákonného dôvodu tak, aby nevznikli pochybnosti, teda musia byť určité a zrozumiteľné. Zmyslom a účelom vyššie uvedeného je, aby sa mohol zamestnanec brániť, že tento dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru nie je daný. Z prejavu zamestnávateľa musí byť so zreteľom na všetky okolnosti prípadu dostatočne zrejmé, aký dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnávateľ uplatnil a z čoho vyvodzuje dôsledky porušenia pracovnej disciplíny, teda dobu a situáciu, v ktorej k porušeniu došlo.

32. Zhrnúc vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za takejto situácie, keď dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru v Oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 05.04.2016 nebol skutkovo dostatočne, určite a konkrétne vymedzený, súd nemohol platnosť resp. danosť predmetného okamžitého skončenia pracovného pomeru posúdiť, čo znamená, že okamžité skončenie pracovného pomeru neobsahuje skutkové vymedzenie dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru, dobu a situáciu porušenia pracovnej disciplíny tak, ako na ňu žalovaný poukazuje podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Len samotné konštatovanie o hrubých urážkach a osočovaní, bez uvedenia, kedy k týmto konaniam žalobkyne malo dôjsť, za akej situácie, nezakladá okamžité skončenie pracovného pomeru. Vzhľadom na vyššie uvedený záver odvolací súd uvádza, že hodnotenie ďalších otázok, vrátane dokazovania, zameraného na posúdenie otázky, či žalobkyňa závažne porušila pracovnú disciplínu, resp. akým konaním, vytykaným v liste, bolo nadbytočné. I keď sa súd prvej inštancie posúdením tejto otázky zaoberal, odvolací súd uvádza, že takého posúdenie pre vyššie uvedené dôvody nebolo dôvodné. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd nezaoberal aj ďalšími odvolacími námietkami a argumentmi žalovaného, ktoré sa týkali jeho návrhu na vykonanie dôkazov a to opätovné vypočutie svedkov, resp. hodnotenie ďalších otázok, vrátane dokazovania zameraného na posúdenie otázky, či skutočne došlo k porušeniu pracovnej disciplíny závažným spôsobom. Pre vyslovenie záveru o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru postačuje, ak nie sú splnené hmotnoprávne, resp. formálne podmienky okamžitého skončenia pracovného pomeru.

33. Preto odvolacia námietka žalovaného, že žalobkyňa bola oboznámená s Pracovným poriadkom a teda mala vedomosť o tom, že závažne porušila pracovnú disciplínu hrubým urážaním a osočovaním,

nemá vplyv na nedostatočné, neurčité uvedenie skutkových okolností uvedených v Oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru . Rovnako žalovaný nedôvodne namieta, že formuloval oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru ako osoba bez odborného právneho vzdelania, pričom naplnil ust. § 70 ZP po formálnej i obsahovej stránke. Bez dopadu na vecnú správnosť predmetného rozhodnutia je aj námietka žalovaného, že pokiaľ by sa žalobkyňa vrátila do školy, všetky deti pôjdu do Púchova. Za danej dôkaznej situácie ani výkladom či skutkovou vedomosťou adresáta tohto právneho úkonu, na ktoré poukazuje žalovaný v podanom odvolaní, bez ďalšieho nie je možné dostatočne uzatvoriť, že skutkové vymedzenie z oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru je dostatočné. Pokiaľ žalovaný uviedol, že detailnejšiemu objasneniu rozhodujúcich skutočností mohlo dôjsť pri opätovnom výsluchu navrhovaných svedkov, odvolací súd zdôrazňuje, že práve skutkové vymedzenie v predmetnom oznámení nie je možné nahrádzať, resp. dopĺňať výpoveďami svedkov. Tieto dôkazy by slúžili následne pri posudzovaní prípadnej intenzity závažného porušenia pracovnej disciplíny, resp. pri ďalších náležitostiach porušenia pracovnej disciplíny. Preto námietky žalované, poukazom na opätovné vykonanie výsluchu navrhovaných svedkov nie sú dôvodné.

34. Odvolací súd preto z týchto dôvodov uzatvára, že v predmetnej otázke, t. j. v otázke posúdenia konkrétnych skutkových okolností v okamžitom skončení pracovného pomeru žalovaným absentovali .Neurčitosť vymedzenia okamžitého skončenia pracovného pomeru zdôrazňuje i sám žalovaný, ktorý uviedol, že žalobkyňa si musela byť vedomá, kedy a voči komu sa dopustila konania a to hrubého urážania a osočovania. Na tomto mieste je dôležité uviesť, že neurčitosť takéhoto prejavu žalovaného ako zamestnávateľa nie je možné dodatočne vymedzovať písomnými prejavmi, čestnými vyhláseniami, petíciami, svedeckými výpoveďami.

35. Zhrnúc vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za takejto situácie, kedy okamžité skončenie pracovného pomeru pre závažné porušenie pracovnej disciplíny nebolo v Oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 11.04.2016 vymedzené skutkovo dostatočne, konkrétne, je okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyne zo strany žalovaného z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny podľa ust. § 68 ods. 1 písm. b/Zákonníka práce, neplatné, keď ani len s pomocou výkladu takto nedostatočne prejavenej vôle bez nutnosti doplnenia /neuvedených / údajov obsah pre nejednoznačnosť objasniť nemožno.

36. Pokiaľ žalovaný poukazyval na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, odvolací súd uvádza, že rozhodnutie sp. zn. 7 Cdo/1033/2015 o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy bolo odvolacím súdom zmenené tak, že odvolací súd určil neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, keď uzavrel, že v liste zamestnávateľa zo 14. novembra 2013 absentuje určité a zrozumiteľné skutkové vymedzenie dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 70 Zákonníka práce. Dovolací súd dospel k záveru, že nedošlo k okamžitému skončeniu pracovného pomeru platne, pretože žalovanou vymedzený dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru nie je nezameniteľný a zároveň trpí vadou neurčitosti, preto je neplatné pre nesplnenie formálnych náležitostí. Ďalšie rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Cdo 74/2008 rovnako nie je možné aplikovať na predmetné konanie, keď súdy posudzovali okamžité skončenie pracovného pomeru daného dňa 4.7.2002 žalovaným žalobcovi s uvedením ako dôvodu porušenia pracovnej disciplíny obzvlášť hrubo tým, že žalobca dňa 5.6.2002 v práci svoju neprítomnosť neospravedlnil. Dovolací súd zdôraznil, že dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru musí byť uvedený tak, aby bolo zrejmé, aké sú skutočné dôvody, ktoré vedú druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu k tomu, že rozväzuje pracovný pomer, teda konkretizovaním uvedením skutočností, v ktorých vidí účastník naplnenie zákonného dôvodu tak, aby nemohli vzniknúť pochybnosti, z ktorého dôvodu sa pracovný pomer okamžite skončí. Ďalšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn 5Cdo/205/2007 nie je možné aplikovať na danú vec, nakoľko je skutkovo odlišné od danej veci.

37. Žalobkyňa napadla rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku III., odsek 3 a 4 a ako i súvisiaci výrok V., keď súd nedôvodne znížil náhradu mzdy o výšku čiastočného invalidného dôchodku, teda vec nesprávne právne posúdil.

38. Súd prvej inštancie pri priznaní náhrady mzdy vychádzal z ust. § 79 ods. 1,2 Zákonníka práce, keď skonštatoval, že v spore nebola sporná výška priemerného mesačného zárobku, keď prihladol na tú skutočnosť, že žalobkyňa bol po neplatnom skončení pracovného pomeru priznaný čiastočný invalidný dôchodok vo výške 308,- eur, od 15.3.2017. O túto sumu súd znížil žalobkyňa výšku náhrady mzdy s

odôvodnením, že táto dávka sčasti nahrádza príjem. Dôvodil, že sa predpokladá, že popri poberaní čiastočného invalidného dôchodku bude mať zamestnanec príjem aj zo zárobkovej činnosti, nemožno však súčasne opomenúť, že by s ohľadom na svoju čiastočnú invaliditu nebol schopný dosahovať rovnaký zárobok ako pred neplatným skončením pracovného pomeru.

39. Odvolací súd sa s týmto právnym názorom nestotožňuje.

40. V zmysle ust. § 79 ods. 1 veta druhá Zákonníka práce, zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy.

41. Citované ustanovenie § 79 ZP je svojou povahou sankciou voči zamestnávateľovi za to, že neplní svoju povinnosť pridelovať zamestnancovi prácu a zároveň má toto ustanovenie vo vzťahu k zamestnancovi satisfakčnú povahu, pretože má zamestnancovi uhradiť to, čo v dôsledku konania zamestnávateľa stratil. Zákon v tejto otázke nerobí rozdiel medzi zamestnancom a zamestnancovom, ktorý je čiastočným invalidným dôchodcom. Preto skutočnosť, že žalobkyňa ako zamestnanec je čiastočne invalidná a popri nároku na mzdu poberá aj čiastočný invalidný dôchodok nemožno považovať za takú, ktorá by zamestnávateľovi, teda žalovanému, objektívne znemožnila vyplácať dohodnutú mzdu. Povinnosť vyplatiť mzdu resp. náhradu mzdy, na ktorých vyplatenie má žalobkyňa nárok, je zmluvným záväzkom vyplývajúcim z ust. § 43 ods. 1 a 2 ZP. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil podľa § 388 CSP tak, že priznal žalobkyni náhradu mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku bez odpočítania výšky čiastočného invalidného dôchodku tak, ako to nesprávne určil súd prvej inštancie, pričom poukazuje na výrokovú časť II. a III. svojho rozhodnutia.

42. Odvolacia námietka žalovaného, že žalobkyni patria priznané úroky z omeškania až od právoplatnosti rozhodnutia súdu, keď omeškanie s plnením tohto nároku nemôže vzniknúť skôr ako po uplynutí paričnej lehoty, nie je dôvodná. Súd prvej inštancie správne poukázal na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka s odôvodnením, že k omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrada mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru dochádza u jednotlivých náhrad mzdy spravidla za ten- ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť a nie až právoplatnosťou rozsudku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

43. Na zdôraznenie odvolací súd uvádza, že zamestnávateľ, ktorý je v omeškaní s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný ako zamestnávateľ sa dostal do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri okamžitom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, teda nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania /uznesenie Ústavného súdu SR, III.ÚS 460/2017 zo dňa 04. júla 2017, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo/36/2019, 8 Cdo 69/2018, I. ÚS 331/2019/. K obdobným záverom dospel najvyšší súd aj v rozhodnutiach sp. zn. 4 Cdo 243/2008, 2 Cdo 76/2011, 5 MCdo 8/2012, 1 Cdo 51/2017. Od publikovania rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 246/2010 sa rozhodovacia prax ustálila tak, ako je uvedené už vyššie. Odvolací súd uzatvára, že pri rozhodovaní o priznaní úroku z omeškania nie je rozhodujúce, či žalovaný omeškanie zaviniť, resp. dôvod omeškania, na vznik nároku na úrok z omeškania stačí, že zákonom ustanovená lehota plnenia uplynula, čo v danom prípade splnené bolo. Preto odvolacia námietka žalovaného, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tejto časti nepreskúmateľné, nie je dôvodná. Súd prvej inštancie správne na danú vec aplikoval zákonné ustanovenie a vec správne skutkovo zistil, riadne odôvodnil.

44. Odvolacia námietka žalovaného poukazom na skutočnú dĺžku trvania práceneschopnosti žalobkyne od 06.04.2016 až do septembra 2017, keď žalobkyni za toto obdobie priznaná náhrada mzdy súdom prvej inštancie nepatrí, nie je dôvodná. Ako vyplýva z obsahu spisu /č. I. 262/, súd prvej inštancie správne zistil, cestou Sociálnej poisťovne Považská Bystrica, poberanie nemocenských dávok žalobkyňou a to za požadované obdobie od 01.04.2016 do 31.12.2018, teda do rozhodnutia súdu, s uvedením, že žalobkyňa poberala nemocenské dávky len za obdobie od 07.04.2016 do 14.03.2017.

45. Podľa § 79 ZP ods. 1, 2 Zákonníka práce, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa

nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. Ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov.

46. Náhrada mzdy podľa ust. § 79 ods. 1 ZP nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť, ale má povahu satisfakcie voči zamestnávateľovi ako i sankcie, keď zamestnávateľ bezdôvodne pristúpil k skončeniu pracovného pomeru. Náhrada mzdy má za čas 12 mesiacov odo dňa oznámenia zamestnanca zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, satisfakčný a sankčný charakter, uplynutím tohto obdobia nadobúda sociálnu funkciu, teda zabezpečenie peňažných prostriedkov na základné životné potreby. V danom prípade preto súd prihliada k okolnostiam, ktoré existovali po uplynutí 12 mesiacov. Priznanie tejto náhrady má nadväznosť na správanie sa zamestnanca pri zaisťovaní si základných životných potrieb. Súd posudzuje skutočnosť, či zamestnanec bol v tomto čase zamestnaný u iného zamestnávateľa, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosahoval alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil, resp. či sa zamestnal za podmienok v zásade rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, než by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy.

47. Súd prvej inštancie správne postupoval v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia dôvodiac, že žalobkyňa je vyštudovaná učiteľka, pracovala na dohodu ako predavačka, kde dosahovala príjem vo výške 10,- eur mesačne, ktorý je zanedbateľný, poukazom na vzdelanie žalobkyne. Súčasne súd správne zohľadnil aj ďalší príjem žalobkyne a to poberanie čiastočného invalidného dôchodku vo výške 308,- eur. Odvolací súd na zdôraznenie poukazuje na odborný posudok o invalidite zo dňa 08.06.2017, keď žalobkyňa pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav má pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 60%, má obmedzenú schopnosť vykonávať prácu bez nadmerného stresu, bez nadmernej fyzickej námahy, bez zdvíhania ťažkých bremien a nie je vhodná práca v noci a úkolová práca, bez nadmerného zaťažovania chrbtice.

48. Podľa § 255 ods. 1 ,2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

49. Podľa § 396 ods. 1 ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

50. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

51. Z citovaného ustanovenia § 255 ods. 2 CSP vyplýva, že povinnosť nahradiť trovy konania sa spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Čiastočný úspech vo veci zakladá nárok na pomerné rozdelenie náhrady trov konania alebo na to, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, v prípade približnej rovnakej miery úspechu na oboch stranách. Čiastočný úspech súd musí skúmať so zreteľom na uplatnený nárok, najmä z aspektu právneho dôvodu žaloby, t. j. skutkového stavu a právnej normy, ktorá sa mala použiť, alebo sa použila pri rozhodovaní vo veci samej. Nárok na čiastočnú náhradu trov konania sa vypočíta tak, že úspech účastníka konania, ktorému vzniká povinnosť na náhradu trov, sa odpočíta od úspechu účastníka, ktorému vzniká právo na náhradu trov a výsledok zakladá pomerný nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva.

52. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd preskúmaval trovy konania vo vzťahu k výroku o náhrade mzdy, keď súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa si uplatnila voči žalovanému nárok / v predmetnej veci sa žalobca podaným návrhom bez úroku z omeškania vyčíslený ku dňu rozhodnutia súdu/ v celkovej výške 38.766,67,- eur, pričom súd prvej inštancie priznal žalobkyňi náhradu mzdy bez úroku z omeškania v celkovej výške 19.373,12,- eur Pomer úspechu/ neúspechu žalobkyne je 49,97% ku 50,03%. Odvolací súd v časti náhrady mzdy priznal žalobkyňi celkovú výšku 26.015,6,- eur/ bez úroku z omeškania - teda suma vo výške 632,71,- eur za obdobie od 15.03.2017 do 31.03.2017, suma vo

výške 499,97,- eur za obdobie od 01.04.2017 do 13.04.2017, suma vo výške 653,80,- eur za obdobie od 14.04.2017 do 30.04.2017 a suma vo výške 24.229,17,- eur za obdobie 05/2017 do 01/2019.

53. Čiastočný úspech žalobkyne v časti náhrady mzdy predstavuje 67,11 % ku čiastočnému úspechu žalovaného 32,89 %, teda čistý úspech žalobkyne predstavuje 34,22 % (67,11 % - 32,89%). Tomu musí zodpovedať aj výška súdom priznanej náhrady trov konania v prvoinštančnom konaní, preto odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade trov konania vo výroku V. zmenil tak, žalobkyňa má právo na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 34,22 % (§ 388CSP).

54. V odvolacom konaní mala žalobkyňa plný úspech, preto odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania žalobkyňi tak, že jej voči žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

55. O samotnej výške náhrady trov konania v prvoinštančnom, ako aj odvolacom konaní, rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP (§ 262 ods. 2 CSP).

56. Toto rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).